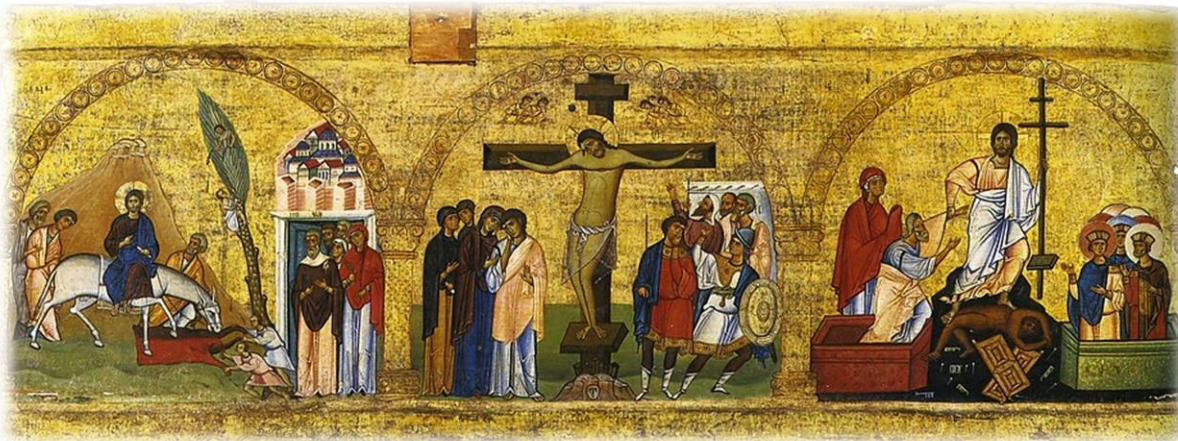

*Umiłowani w Zmartwychwstałym Panu
Bracia, Siostry, Przyjaciele i Dobrodzieje!*

Chrystus żyje i obdarza nas w pełni swoim nowym życiem wchodząc w naszą codzienność i podnosząc ze śmierci grzechu i słabości.

Przyjmijmy Jego siłę i pokój, abyśmy mogli promieniować radością Bożej nowiny podejmując nowe wyzwania Bożej woli.

Niech ta moc zmartwychwstania popycha nas w ramiona miłosiernego Ojca lecząc nasze strapione serca i krzysowe sytuacje.

Niechaj Królowa i Dziewica Karmelu wzmacnia nasze oczekiwanie na spotkanie z Żyjącym na wieki i uczy nas jak być świadkiem Jego Zmartwychwstania.

Złączony z Wami w tajemnicy Wielkiej Nocy i w radości Paschalnej sprawuję Najświętszą Eucharystię w Waszych intencjach.

*o. Jan Piotr Malicki, ocd
Prowincjał*

Warszawa, Wielkanoc A. D. 2016

Orędzie wielkanocne Ojca św. Franciszka

27.03.2016

„Chwalcie Pana, bo jest dobry, bo Jego miłosierdzie trwa na wieki” (Ps 135,1).

Drodzy Bracia i Siostry, drodzy Święci Wielkanocnych!

Jezus Chrystus, będąc wciele-
niem miłosierdzia Bożego, z
miłości umarł na krzyżu i
zmartwychwstał ze względu
na miłość. Dlatego dziś gło-
simy: Jezus jest Panem!

Jego zmartwychwstanie cał-
kowicie wypełnia proroctwo

psalmu: miłosierdzie Boga jest wieczne, a Jego miłość jest na zawsze, nigdy nie umiera. Jemu możemy całkowicie zaufać i dziękujemy Mu, bo dla nas zstąpił aż do głębi otchłani.

Wobec duchowych i moralnych otchłani ludzkości, wobec pustek, które otwierają się w sercach, powodując nienawiść i śmierć, tylko nieskończone miłosierdzie może nam dać zbawienie. Tylko Bóg może wypełnić swoją miłością te pustki, te otchłanie i pozwolić nam nie spaść w przepaść, ale iść nadal razem w kierunku Ziemi wolności i życia.

Radosne orędzie paschalne, że Jezusa, ukrzyżowanego, nie ma już tutaj, ale zmartwychwstał (por. Mt 28,5-6), daje nam pocieszającą pewność, że otchłań śmierci została przekroczona, a wraz z nią zostały pokonane żaloba, krzyk i trud (por. Ap 21,4). Pan, który doświadczył opuszczenia przez swoich uczniów, ciężaru niesprawiedliwego wyroku i wstydu haniebnej śmierci, daje nam teraz uczestnictwo w swoim nieśmiertelnym życiu i obdarza nas swoim spojrzeniem czułym i pełnym współczucia wobec głodnych i spragnionych, przybyszów i więźniów, usuniętych na margines i odrzuconych, ofiar nadużyć i przemocy. Świat jest pełen ludzi, którzy cierpią na ciele i duchu, podczas gdy codzienne doniesienia pełne są wiadomości o brutalnych zbrodniach, które nierzadko mają miejsce w domach, oraz o zbrojnych konfliktach na dużą skalę, które wystawiają całe narody na niewypowiedziane próby.

Niech Zmartwychwstały Chrystus wskaże ścieżki nadziei ukochanej Syrii, krajowi rozdartemu przez długotrwały konflikt z jego smutnym ciągiem zniszczenia, śmierci, pogardy dla prawa humanitarne i dezintegracji społeczeństwa obywatelskiego. Mocy Zmartwychwstałego Pana powierzamy trwające rozmowy, aby przy dobrej woli i współpracy wszystkich można było zbierać owoce pokoju i zacząć budowę społeczeństwa braterskiego, szanującego godność i prawa każdego obywatela. Niech orędzie życia, głoszone przez anioła przy kamieniu odsuniętym od grobu, przezwycięży zatwardziałość serc i krzewi owocne spotkanie między narodami i kulturami w innych rejonach basenu Morza Śródziemnego i Bliższego Wschodu, zwłaszcza w Iraku, Jemenie i Libii.

Niech obraz nowego człowieka jaśniejący na obliczu Chrystusa sprzyja w Ziemi Świętej współistnieniu między Izraelczykami a Palestyńczykami, a także cierpliwej gotowości i codziennemu wysiłkowi, aby przyczynić się do budowy podstaw sprawiedliwego i trwałego pokoju na drodze bezpośrednich i szczerých negocjacji. Niech Pan Życia towarzyszy także wysiłkom mającym na celu ostateczne położenie kresu wojnie na Ukrainie, pobudzając i wspierając również inicjatywy pomocy humanitarnej, w tym uwolnienie osób uwięzionych.

Niech Pan Jezus, będący naszym pokojem (por. Ef 2,14), który zmartwychwstając pokonał zło i grzech, pobudzi w te Wielkanocne Święta naszą solidarność z ofiarami terroryzmu, ślepej i brutalnej formy przemocy, która nieustannie przelewa niewinną krew w różnych częściach świata, jak to miało miejsce podczas ostatnich zamachów w Belgii, Turcji, Nigerii, Czadzie, Kamerunie i Wybrzeżu Kości Słoniowej;

niech skieruje ku pomyślnemu rozwiązaniu zaczyny nadziei i perspektywy pokoju w Afryce; myślę szczególnie o Burundi, Mozambiku, Demokratycznej Republice Kongo i Sudanie Południowym, naznaczonych napięciami politycznymi i społecznymi.

Orędziem miłości Bóg pokonał egoizm i śmierć; Jego Syn Jezus jest bramą miłosierdzia szeroko otwartą dla każdego. Niech Jego orędzie paschalne wpływa coraz bardziej na naród wenezuelski w trudnych warunkach, w jakich obecnie żyje, i na tych, w których rękach spoczywają losy tego kraju, aby można było pracować na rzecz dobra wspólnego, poszukując przestrzeni dialogu i współpracy ze wszystkimi. Niech wszędzie będą podejmowane działania na rzecz krzewienia kultury spotkania, sprawiedliwości i wzajemnego szacunku, które jedynie mogą zapewnić duchową i materialną pomyślność obywateli.

Zmartwychwstały Chrystus, orędzie życia dla całej ludzkości, rozbrzmiewa przez wieki i zachęca nas, byśmy nie zapominali o mężczyznach i kobietach w drodze, poszukujących lepszej przyszłości, o coraz większej rzeszy migrantów i uchodźców – w tym wielu dzieci – uciekających od wojny, głodu, nędzy i niesprawiedliwości społecznej. Ci bracia i siostry na swej drodze zbyt często spotykają śmierć, a w każdym razie odrzucenie ze strony tych, którzy mogliby ich przyjąć i pomóc im. Niech kolejna runda Światowego Szczytu Humanitarnego nie zaniedba postawienia w centrum osoby ludzkiej z jej godnością oraz wypracowania polityki pomocy i ochrony ofiar konfliktów i innych sytuacji kryzysowych, przede wszystkim najsłabszych i tych, którzy są prześladowani z powodów etnicznych i religijnych.

W ten wspaniały dzień niech *„raduje się ziemia opromieniona tak niezmiernym blaskiem”* (por. Orędzie Wielkanocne z Wigilii Paschalnej), chociaż doznaje ona wiele krzywdy i zbezczeszczenia przez chciwe wyzyskiwanie, które zaburza równowagę w przyrodzie. Myślę zwłaszcza o obszarach dotkniętych skutkami zmian klimatycznych, które często powodują suszę czy gwałtowne powodzie, z wynikającymi z nich kryzysami żywnościowymi w różnych częściach naszej planety.

Wraz z naszymi braćmi i siostrami, którzy są prześladowani za wiarę i z powodu swej wierności imieniu Chrystusa, a także w obliczu zła, które wydaje się mieć przewagę w życiu wielu ludzi, posłuchajmy raz jeszcze pocieszających słów Pana: *„Odważy! Ja zwyciężyłem świat”* (J 16,33). Dzisiaj jest jaśniejszy dzień tego zwycięstwa, bo Chrystus podeptał śmierć, a przez swoje zmartwychwstanie przyniósł życie i nieśmiertelność (por. 2 Tm 1.10). „On to nas wyprowadził z niewoli do wolności, ze smutku do radości, z żałoby do świętowania, z ciemności do światła, z niewoli do odkupienia. Więc mówmy przed Nim: Alleluja” (Meliton z Sardes, Homilia Paschalna).

Do tych, którzy w naszych społeczeństwach stracili wszelką nadzieję i smak życia, do przygnębionych osób starszych, które w samotności odczuwają, że ubywa im sił, do młodych, którym zdaje się, że nie mają przyszłości, do wszystkich kieruję raz jeszcze słowa Zmartwychwstałego Pana: *„Oto czynię wszystko nowe... pragnącemu dam darmo pić ze źródła wody życia”* (Ap 21,5-6). Niech to pocieszające orędzie Jezusa pomaga każdemu z nas zacząć od nowa z większą odwagą budować drogi pojednania z Bogiem i z braćmi.

Drodzy Bracia i Siostry!

Chciałbym złożyć życzenia dobrych Świąt Wielkanocnych wam wszystkim, którzy przybyliście na ten plac z Rzymu i z różnych krajów, jak też tym, którzy łączą się z nami za pośrednictwem telewizji, radia i innych środków przekazu. Oby w waszych sercach, w waszych rodzinach i wspólnotach zabrzmiało orędzie Zmartwychwstania wraz z ciepłym światłem obecności Jezusa żywego: obecności, która rozjaśnia, daje

pociechę, przebacza, rozpogadza ... Chrystus zwyciężył zło u samych jego korzeni: On jest bramą zbawienia, szeroko otwartą, aby każdy mógł znaleźć miłosierdzie.

Dziękuję za obecność i za waszą radość w tym świątecznym dniu. Szczególnie podziękowanie składam za dar kwiatów, które również tym razem pochodzą z Holandii.

Zanieście wszystkim radość Chrystusa Zmartwychwstałego. I proszę was, nie zapominajcie modlić się za mnie. Smacznego obiadu wielkanocnego i do zobaczenia!

Za: Radio Maryja

Papież na Mszy Krzyżma: kapłan to świadek i szafarz miłosierdzia

24.03.2016

Z kardynałami, biskupami i kapłanami, którzy wypełnili w wielkoczwartkowy poranek Bazylikę Watykańską, Papież odprawił Mszę Krzyżma. Podczas liturgii poświęcił oleje, które zostaną rozprowadzone do wszystkich parafii diecezji rzymskiej. Obecni na Eucharystii księża odnowili przyrzeczenia kapłańskie.

W homilii Franciszek nawiązał do odczytanego uprzednio fragmentu Ewangelii św. Łukasza. Jezus, przemawiając w synagodze w Nazarecie, wypowiedział znamienne zdanie: „Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli” (Łk 4, 21). Ojciec Święty zaznaczył, że u niektórych słuchaczy wywołały one oburzenie. Wyrzucili Go z miasta i zamknęli swoje serca. Stało się tak, bo

Jezus swoimi słowami i gestami sprawia, że objawia się to, co każdy nosi w swoim sercu. Jezus chce zatem otworzyć wyłom dla potoku miłosierdzia i wylać go na ziemię. „Miłosierdzia, które przechodzi od dobrego ku lepszemu; ogłasza i przynosi coś nowego: leczy, wyzwala i obwieszcza rok łaski od Pana” – mówił Franciszek.

Miłosierdzie Boga jest nieskończone i niezwykle. Każdego dnia stara się On znaleźć sposoby, „aby uczynić krok do przodu, mały krok naprzód na ziemi niczyjej, gdzie panowały obojętność i przemoc”. Papież podkreśla, że właśnie taki dynamizm cechował Miłosiernego Samarytanina, który „okazał miłosierdzie” (Łk 10,37): wzruszył się, podszedł do poranionego, opatrzył mu rany, zabrał go do gospody, zatrzymał się tej nocy i obiecał, że wracając zapłaci, gdyby trzeba było coś więcej wydać.

„To jest dynamika Miłosierdzia, które wiąże mały gest z innym i nie urażając żadnej kruchości rozszerza się trochę bardziej w pomocy i miłości. Każdy z nas, gdy patrzy na swoje własne życie dobrym spojrzeniem Boga, może sięgając pamięcią odkryć, że Pan okazał nam miłosierdzie, że był znacznie bardziej miłosierny niż myśleliśmy, a wówczas nabierzemy odwagi, by prosić Go o zrobienie jeszcze jednego małego kroku, aby okazał się o wiele bardziej miłosierny w przyszłości” – powiedział Papież.

Franciszek zaznacza, że ten paradoksalny sposób modlitwy do Boga coraz bardziej miłosiernego pomaga rozbić wąskie systemy, w których niejednokrotnie szufladkujemy niezwykle obfitość Jego Serca. Dobrze byłoby zatem, byśmy wyszli z naszych ograniczeń, bowiem właściwością Serca Bożego jest przeobfitość miłosierdzia. Jego głosicielami winni być właśnie kapłani.

„Jako kapłani jesteśmy świadkami i szafarzami coraz większego Miłosierdzia naszego Ojca. Mamy słodkie i pocieszające zadanie ucieleśniania go, podobnie jak Jezus, który «przeszedł dobrze czyniąc i uzdrawiając» (Dz 10,38), na tysiąc sposobów, aby dotarło ono do każdego człowieka. Możemy wnieść wkład w jego inkulturację, aby każdy otrzymał je w swoim własnym osobistym doświadczeniu życiowym, a stosownie do tego mógł je twórczo rozumieć i okazywać w sposobie bycia właściwym swojemu ludowi i rodzinie, jak także swoim osobistym” – powiedział Franciszek.

Następnie Papież przypomniał, że tegoroczny Wielki Czwartek przypada w Jubileuszowym Roku Miłosierdzia. W tym kontekście wskazał na dwa obszary, w których Pan szczególnie darzy Swym miłosierdziem. Pierwszym z nich jest spotkanie, w którym Bóg „oddaje się całkowicie i w taki sposób, że w każdym spotkaniu przechodzi natychmiast do świętowania”.

„W przypowieści o miłosiernym Ojcu jesteśmy oszołomieni wobec tego człowieka, który wzruszony biegnie, aby rzucić się swemu synowi na szyję; kiedy widzimy, jak go obejmuje i całuje, dbając o to, aby nałożyć mu pierścień, który sprawia, że czuje się on równym, oraz sandały, właściwe temu, kto jest synem, a nie pracownikiem; następnie zaś, jak wszystkich mobilizuje i każe wyprawić ucztę. Patrząc nieustannie w zdumieniu na tę przeobfitość radości Ojca, któremu powrót syna pozwala na swobodne wyrażenie swojej miłości, bez oporów ani dystansu, nie powinniśmy się lękać przesady w naszym dziękczynieniu” – powiedział Ojciec Święty.

Miłosierdzie wszystko odbudowuje i przywraca ludzi do ich pierwotnej godności. Dlatego właściwą odpowiedzią na nie jest wdzięczność. Trzeba zatem „natychmiast rozpocząć uczty, przyodziać szatę,

porzucić żale, jakie żywi starszy syn, radować się i świętować. Bo tylko w ten sposób, w pełni uczestnicząc w atmosferze uroczystości, można dobrze pomyśleć, można prosić o przebaczenie i widzieć jasnie, jak naprawić popełnione zło” – podkreślił Papież.

Innym obszarem, w którym Bóg okazuje nam w nadmiarze swe miłosierdzie, jest zdaniem Franciszka przebaczenie. Przykładów jest wiele. Odpuszcza nieobliczalne długi, tak jak słudze, który Go o to błaga. Pozwala, aby kobieta, której odpuścił grzechy, łzami obmyła mu nogi. Szymona Piotra, który wyznał Mu swą grzeszność i prosił, by od niego odszedł, wyniósł do godności rybaka ludzi. My natomiast, kiedy jesteśmy wyniesieni do jakiejś godności, staramy się ukryć nasze grzechy.

„Naszą odpowiedzią na przeobfite przebaczenie Pana powinno być zawsze zachowanie owego zdrowego napięcia między godnym wstydem a godnością, która potrafi się wstydzić: postawa kogoś, kto sam z siebie stara się upokorzyć i unieżyć, ale jest w stanie zaakceptować, że Pan go wyniesie dla dobra misji, unika jednak samozadowolenia z tego powodu. Wzór, który uświęca Ewangelia i który może nam się przydać, gdy się spowiadamy, to przykład Piotra, który pozwala, by Pan Jezus długo pytał go o jego miłość, a jednocześnie ponawia zaakceptowanie posługi pasienia owiec, którą powierza mu Pan” – powiedział Papież.

W tym kontekście Franciszek wskazuje rolę, którą mają do spełnienia duchowni, oraz postawę, jaką winni przyjąć.

„Jako kapłani utożsamiamy się z tym odrzuconym ludem, który Pan zbawia, i pamiętamy, że są niezliczone rzesze ludzi ubogich, niewykształconych, więźniów, którzy są w takiej sytuacji, ponieważ inni ich uciskają. Ale pamiętajmy także, iż każdy z nas wie, ile razy jesteśmy ślepi, pozbawieni pięknego światła wiary nie dlatego, że nie mamy w zasięgu ręki Ewangelii, ale z powodu nadmiaru skomplikowanych teologii. Czujemy, że nasza dusza jest w końcu spragniona duchowości, ale nie z powodu braku wody żywej, którą popijamy tylko łykami, ale przez nadmiar duchowości «musującej», duchowości w wersji «light». Czujemy się też uwięzieni, i to nie, jak wiele ludów, przez mury kamienne nie do przebycia czy stalowe ogrodzenia, ale przez wirtualną światowość, która się otwiera i zamyka za pomocą jednego kliknięcia. Jesteśmy uciskani, jednak nie przez zagrożenia i popchnięcia, jak wielu biednych ludzi, ale przez urok tysiąca konsumpcyjnych propozycji, z których nie możemy się otrząsnąć, aby podążać jako ludzie wolni drogami prowadzącymi nas ku miłości naszych braci, do owczarni Pańskiej, do owiec oczekujących na głos swych pasterzy” – powiedział Papież.

Kończąc rozważanie Franciszek wskazał, że to sam Jezus przychodzi, aby nas wyzwolić, wyprowadzić oraz przemienić z biednych i ślepych, z więźniów i uciśnionych w szafarzy miłosierdzia i pocieszenia. Zachęcił, byśmy w tym Roku Jubileuszowym z całą wdzięcznością, do jakiej jest zdolne nasze serce, godnie przyjęli miłosierdzie w zranionym ciele naszego Pana Jezusa Chrystusa. On bowiem może obmyć nas z wszelkiego grzechu i uwolnić od zła.

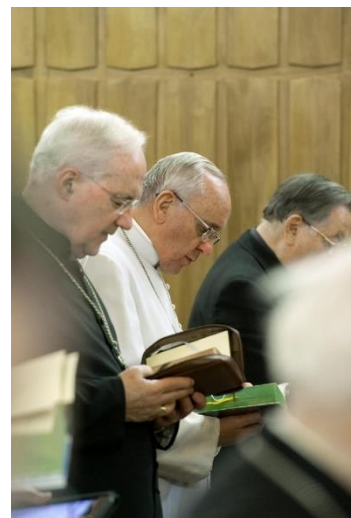
Za: Radio Watykańskie

Zakończyły się papieskie rekolekcje w Watykanie

11.03.2016

W piątek 11 marca rano Franciszek powrócił do Watykanu po zakończeniu rekolekcji wielkopostnych w Domu Boskiego Mistrza w Aricci pod Rzymem. Nauki głosił od 7 bm. włoski zakonnik – serwita o. Ermes Ronchi.

Medytacją o Bogu bliskim, obecnym w zwyczajnym, codziennym życiu człowieka zakończyły się 11 marca wielkopostne rekolekcje dla papieża i Kurii Rzymskiej w Aricci koło Rzymu. Rekolekjonista o. Ermes Ronchi wskazał na najtragiczniejsze, jego zdaniem, rozdarcie naszej wiary: „Bóg religii oddzielił się od Boga życia” – stwierdził. **Przeciwieństwem tego stanu jest wiara, którą wpajała swym siostronom św. Teresa z Avili, zapewniając je, że Bóg jest ich domownikiem, jest obecny w kuchni, między garnkami.**

W ten właśnie sposób przeżywała swą wiarę Maryja, którą Bóg nawiedził pośród najzwyczajniejszych okoliczności, a potem pozostał z Nią właśnie jako domownik w Nazarecie przez kolejnych 30 lat – przypominał włoski zakonnik. Zwrócił uwagę, że Ewangelie mówią o dwóch zwiastowaniach: Łukasz opisuje spotkanie Anioła z Maryją, Mateusz natomiast z Józefem.

„Jeśli jednak zestawimy te dwie Ewangelie, odkrywamy z radością, że zwiastowanie otrzymuje poślubiona para, oboje razem, człowiek sprawiedliwy i dziewica w sobie zakochani. Bóg działa w naszych relacjach, przemawia wewnątrz rodziny, pośrodku naszych domów, w dialogu, dramacie, kryzysach, wątpliwościach, wzlotach. Bóg nie zawłaszcza sobie miejsca w rodzinie, nie narzuca się, nie rani, niczego nie odbiera, ale chce wspólnego «tak», które staje się twórcze, ponieważ jest sumą dwóch serc, sumą wielu marzeń i tak wielu cierpliwych starań” – podkreślił kaznodzieja.

Zwrócił też uwagę na inny aspekt zwiastowania, mianowicie na fakt, że Maryja umie stawiać pytania. „Być niepewnym, stawiać pytania oznacza stać przed Panem Bogiem w całej swej ludzkiej godności” – kontynuował o. Ronchi.

„Nigdzie nie jest powiedziane, żeby wiara ze spiżu była lepsza od wiary małej, utkanej z pytań. Ważne, by była autentyczna, by w swej małości jeszcze bardziej potrzebowała Boga. I rzeczywiście tym, co budzi moją nadzieję, jest fakt, że lud Boży zadaje coraz więcej pytań. Nikt się już nie zadowala gotowymi odpowiedziami, osłuchanymi od dawna słowami, odpowiedziami podręcznikowymi. Ludzie chcą zrozumieć, dotrzeć do głębi, chcą sobie przyswoić wiarę. Czy w czasach, kiedy wszyscy milczeli przed księdzem, wiara była większa? Myślę, że jest wręcz przeciwnie. A jeśli dla nas jest to trudniejsze, to jest to również jakieś Alleluja, nareszcie” – wskazał rekolekcjonista.

Za: Radio Watykańskie

Biskupi do kapłanów: zerwijmy z grzesznymi przyzwyczajeniami

21.03.2016

Do zerwania „z nałogami, z grzesznymi przyzwyczajeniami czy wręcz podwójnym życiem” zachęcają kapłanów polscy biskupi w liście na Wielki Czwartek, zatytułowanym „Misjonarze Miłosierdzia”.

„Wszyscy bez wyjątku jesteśmy grzesznikami” – wyznają, apelując o odpowiedzialne korzystanie z mediów społecznościowych i przestrzegając księży przed zaangażowania w konkretne projekty polityczne.

W swoim liście biskupi kilkakrotnie odwołują się do nauczania papieża Franciszka podkreślając m.in., że od początku pontyfikatu wzywa on do ukazywania mi-

łosiernego oblicza Boga. Tłumaczą, że miłosierdzie Boga, to Jego miłość ogarniająca ludzi zranionych przez zło, grzech, chorobę, samotność, rozpacz, śmierć.

Miłość ta, tłumaczą autorzy, zawiera w sobie podwójną dynamikę: w dół – a więc na poziom ludzkiego grzechu, cierpienia czy biedy i w górę – czyli podnoszenie z upadku, przebaczenie grzechów, konkretna pomoc materialna i duchowa.

Biskupi zwracają uwagę, że nie wystarczy by ksiądz intelektualnie poprawnie podchodził do miłosierdzia Bożego, ale że konieczne jest osobiste nawrócenie: uznanie własnej niemocy, szczere wyznanie grzechów, płacz nad swoją zdradą i spojrzenie w oczy miłosiernego Pana.

„Wszyscy bez wyjątku jesteśmy grzesznikami. Historia naszego powołania i naszej posługi jest naznaczona słabością i grzechem. Musimy zapłakać nad swoimi grzechami” – piszą biskupi. Zachęcają, by każdy ksiądz znalazł w sobie odwagę „by zerwać z nałogami, z grzesznymi przyzwyczajeniami czy wręcz podwójnym życiem”.

W Liście zwraca się uwagę, że grzechy popełniane przez księży stają się powodem zgorszenia, chętnie nagłaśnianego przez media. Biskupi zaznaczają jednocześnie, że „w niektórych sytuacjach konieczny może być publiczny akt skruchy i przeproszenia”.

Sporo uwagi poświęcają autorzy listu sakramentowi spowiedzi zachęcając do upowszechnienia zwyczaju tzw. stałego konfesjonau, praktykowanego już w wielu kościołach w Polsce. Zwracają też uwagę, że polscy wierni niezwykle sobie cenią możliwość spowiedzi bez pośpiechu i poza Mszą świętą.

Biskupi przypominają, że prymat miłosierdzia nie oznacza pobłażliwości dla grzechu, bowiem „troska o zbawienie człowieka jest czymś innym niż troska o jego aktualne samopoczucie czy komfort psychiczny”. Jednocześnie zachęcają księży, by podczas spowiedzi charakteryzowali się wyrozumiałością i miłością, których przykład dawał sam Chrystus.

Odwołując się do przypowieści o miłosiernym Samarytaninie autorzy dokumentu przestrzegają: „Jeżeli w naszym życiu pojawia się postawa niewrażliwości na ludzką biedę, to cała nasza posługa przy ołtarzu staje się niewiarygodna”.

W kontekście nadchodzącego Światowego Dnia Młodzieży w Krakowie, biskupi wspominają o „pilnym zadaniu, jakim jest miłosierna służba młodym ludziom”.

Z satysfakcją odnotowują, że Kościół w Polsce jest bogaty w wielu duszpasterzy młodzieży, którzy słuchają młodych i odpowiadają na ich pytania i problemy w świetle wiary Kościoła. „W ten sposób staje się świadkiem, a nie celebrytą, pokornie wskazuje na Jezusa, a nie na siebie” – zaznaczają autorzy.

Biskupi wyrażają też zaniepokojenie sytuacjami, w których ksiądz czy grupa księży wyraża opinie różne od nauczania Kościoła w ważnych kwestiach moralnych.

Tego typu wystąpienia, chętnie nagłaśniane przez media, powodują zamęt wśród wiernych – stwierdzają autorzy. I dodają, że „wskazanie na moralne zło np. ideologii gender, sztucznego zapłodnienia in vitro, zabijania nienarodzonych jest naszym wspólnym pasterskim obowiązkiem. Zarówno biskupów, jak i księży”.

Autorzy Listu do kapłanów wskazują, że korzystanie z internetu, Facebooka czy Twittera stwarza wiele szans ale i wiele zagrożeń. W związku z tym proszą wszystkich kapłanów o odpowiedzialność za zamieszczane w sieci słowa i obrazy. Przypominają, że „opinie, które publikujemy w Internecie, są zawsze opiniami księdza, czyli urzędowego reprezentanta Kościoła”.

W Liście na Wielki Czwartek biskupi przestrzegają też księży przed zaangażowaniem politycznym. Tłumaczą, że „każda publiczna aktywność księdza wymaga roztropnego odróżnienia polityki jako troski o dobro wspólne od zaangażowania w konkretne polityczne projekty”. Przypominają, że „posłannictwo księdza jest uniwersalne, czyli skierowane do każdej strony politycznego sporu”.

„Trzeba na nowo wnikliwie przemyśleć i przemodlić nauczanie Kościoła dotyczące moralności osobistej i społecznej. I nigdy nie zapominać o modlitwie osobistej i publicznej za wszystkich naszych rodaków, niezależnie od ich politycznych poglądów” – czytamy w Wielkoczwartkowym liście polskich biskupów do kapłanów.

Za: www.deon.pl

Lwów: pierwszy klasztor kontemplacyjny

20.03.2016

We Lwowie powstanie pierwszy klasztor kontemplacyjny od czasów zakończenia II wojny światowej. Wczoraj w uroczystość św. Józefa wmurowano kamień węgielny i poświęcono plac pod jego budowę.

Pochodzący z bazyliki św. Piotra w Watykanie i poświęcony przez Benedykta XVI kamień węgielny został wmurowany przez metropolitę lwowskiego obrządku łacińskiego. Abp Mieczysław

Mokrzycki uczynił to we Lwowie Solonce, na terenie placu budowy klasztoru sióstr Benedyktynek od Nieustającej Adoracji Najświętszego Sakramentu. Abp Mokrzycki podkreśla, że „jest to wielkie wydarzenie dla archidiecezji lwowskiej, która po wojnie utraciła klasztory, w tym także klauzurowe.

W nowopowstającym klasztorze siostry w sposób szczególny będą wypraszać pokój dla Ukrainy i potrzebne łaski dla rozwoju Kościoła katolickiego w tym kraju”. Do Lwowa siostry benedyktynki przybędą z klasztoru w Żytomierzu, leżącego na terenie diecezji kijowsko-żytomierskiej.

Za: Radio Watykańskie

Życzenia Przewodniczącego KWPZM

27.03.2016

Drodzy Współbracia!

Jakiś czas temu

można było usłyszeć przejmujący krzyk – Ratujcie nasze dusze! – tak skandował tłum na pogrzebie Wysockiego, rosyjskiego barda. Kto miał usłyszeć ten głos, skąd spodziewali się otrzymać pomoc? Czy ten bolesny krzyk pogubienia słyszać i dzisiaj? Czy raczej – za Wielkim Inkwizytorem Dostojewskiego – wyrzut stawiany Chrystusowi: „Po cóżes przyszedł nam przeszkadzać?”.

W naszych czasach

chór zbłąkanych brnie dalej. Poradźmy sobie sami! – Woła – Bardziej niż Boga potrzebujemy rozwiązań politycznych, ekonomicznych... Może sobie istnieć, byleby zajął miejsce w kącie i siedział cicho.

W tych dniach

stajemy przy Jezusowym krzyżu. Przekonani – bo tego doświadczamy – że Jezus jest Zbawcą, ratunkiem, odpowiedzią na dzisiejsze pytania i dylematy. W Jego miłosierdziu starczy wierzyć, by go doświadcząć. Wystarczy go pragnąć i przyjąć, by stał się cud nowego życia.

Dzisiaj

jesteśmy świadkami pustego grobu. Nasz Bóg jest gotów oddać za nas życie. Gotów też zmartwychwstać, by żyć dalej z nami. Wciąż nierozumiany, zdradzany, na śmierć skazywany, niechciany – chce dla nas żyć, być obecnym między nami, oby i w nas. Bóg, który nie zna zwątpienia.

Na zawsze

ratuj nas Chryste! Ratuj od zatury! Uzdrowiaj nas i zbawiaj! Tylko Tyś drogą życia w prawdzie i wolności! Ratuj nas od nas samych, gdy wiary brakuje, gdy serca oziębłe, gdy myśli zbyt dumne. I ucz nas takiej wiary w człowieka, który choć pogubiony, nie jest stracony. Miłosierny Jezu, ucz nas kochać ludzi bez wykluczania, bez wyjątków i bez zwątpienia. Jak Ty.

Błogosławionych Świąt Wielkanocnych!

*o. Janusz Sok, CSsR
Przewodniczący KWPZM*

List Definitorium nr 4 - Sześćciolecie 2015-2021

Rzym, 14 marca 2016

Drodzy bracia i siostry Karmelu Terezańskiego:

Zwracamy się do Was z naszym braterskim pozdrowieniem na zakończenie zgromadzenia zwyczajnego Definitorium Generalnego, odbywającego się w Rzymie od 7 do 13 marca. Przy tej okazji, po raz pierwszy mogliśmy liczyć na obecność O. Daniela Ehigie, nowo wybranego Definitora generalnego dla Afryki po nominacji O. Georga Tambala na biskupa Zomby (Malawi). 30 stycznia O. George został wyświęcony na biskupa podczas żywiłowej i radosnej uroczystości, w której uczestniczył także O. Daniel wraz z wieloma członkami rodziny karmelitańskiej. Na początku pierwszej sesji Definitorium O. Daniel odczytał wyznanie wiary i oficjalnie przyjął urząd Definitora generalnego.

Nasze zebranie odbywało się parę tygodni od zakończenia Roku Życia Konsekwowanego. Na to wydarzenie Kongregacja Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego zaprosiła do Rzymu Przewodniczące i delegatki z wszystkich Federacji i Asocjacji życia kontemplacyjnego, między innymi Karmelitanki Bose. Okoliczność ta pozwoliła radować się spotkaniem około stu Karmelitanek Bosych z całego świata z O. Generałem. Dzień spotkania bogaty był w doświadczenie braterskości i posłużył do rozmów o ważnych tematach dotyczących przede wszystkim formacji stałej i komunikacji. Zebrane wnioski posłużą O. Generalowi do kontynuowania służby Karmelitankom Bosym w tych obszarach.

Tematy podejmowane w tych dniach spotkania Definitorium były, jak zawsze, różne i liczne. Na pierwszym miejscu poświęciliśmy wiele czasu na dialog dotyczący wizytacji generalskich, przeprowadzonych w niektórych Okręgach w styczniu i lutym:

- O. General przeprowadził wizytację pasterską w Delegaturze Izraela, po wizycie braterskiej całego Definitorium w grudniu ubiegłego roku. Delegatura ta, będąca pod bezpośrednią jurysdykcją zarządu generalnego, posiada szczególne znaczenie dla całego Zakonu i wymaga specjalnej uwagi. Wspólnota dwunastu zakonników żyje w klasztorze Stella Maris i obsługuje również dom El Muhraqa, podczas gdy mała wspólnota trzech zakonników zajmuje się parafią łacińską w Hajfie. Dzięki współpracy z Semiprowincją Libańską rysuje się nadzieja nadania nowego impulsu parafii i szkole w Hajfie.

- Po wizytacji w Izraelu, O. General odbył wizytację pasterską w Delegaturze Egiptu, erygowanej w 2010 roku. Delegatura ta liczy obecnie dwunastu zakonników, z których czterech jest na etapie formacji, a wszyscy rezydują w domu w Shubra w Kairze. W domu Ma'ady prowadzone są w tym momencie prace restrykturyzacji; jest jeszcze do dyspozycji dom w Aleksandrii. Definitorium przejrzało i zatwierdziło Statuty Delegatury na najbliższe pięć lat i udzieliło konkretnych wskazówek dotyczących animacji życia zakonników oraz ich działalności duszpasterskiej.

- Wikariusz generalny, O. Augusti Borrell ze swojej strony przedstawił relację z jego wizytacji pasterskiej w Komisariacie Sycylii. Okręg liczy obecnie 26 profesów uroczystych w 6 wspólnotach. Działalność duszpasterska jest znaczna i prowadzona jest przede wszystkim w czterech sanktuariach, w dwóch parafiach i w domu duchowości. Zasługują na uwagę także Karmelitanki Bose, Karmel Świecki i inne grupy chrześcijańskie. Postanowienia zatwierdzone przez Definitorium Generalne na podstawie relacji Wizytatora, mają na celu zwłaszcza wzmocnienie życia braterskiego wspólnot i zorientowanie przyszłości naszej obecności na Sycylii, poprzez współpracę z innymi Okręgami w dziedzinie formacji oraz przystosowanie zadań i obecności do realnych możliwości Komisariatu.

- O. Augusti złożył również informację na temat Rady plenarnej Prowincji Iberyjskiej, która odbyła się w połowie lutego w Awili i w której on osobiście uczestniczył. Prowincja Iberyjska została utworzona w lutym 2015 roku w wyniku połączenia pięciu Prowincji. Rok po Kapitułe początkowej, Rada plenarna posłużyła do uczynienia bilansu przebytej drogi i do rewizji niektórych aspektów. Proces nowej Prowincji

okazuje się bardzo pozytywny i pełen nadziei, mimo całej swojej złożoności i nieuniknionych trudności. Ogólne wrażenie mówi o właściwym postępie konsolidowania się nowej dynamiki i struktur prowincjalnych, jak również o wzajemnym poznawaniu się i nawiązywaniu relacji pomiędzy zakonnikami.

- W trakcie ostatnich tygodni, O. Johannes Gorantla odbył wizytację braterską w wielu wspólnotach braci i mniszek w różnych Okręgach Indii. Dokładnie: w okręgach misyjnych w Chattisgarh (Tamilnadu) z 2 wspólnotami, w Sri Lance (Tamilnadu) z 1 wspólnotą, w Wikariacie West Bengal (South Kerala) z 8 wspólnotami, w Delegaturze Prowincjalnej Ranchi (Malabar) z 5 wspólnotami, w Wikariacie Odisha (Manjummel) z 5 wspólnotami oraz w Delhi. Ponadto uczestniczył w zebraniu Prowincjałów indyjskich, które odbyło się 29 lutego w Hyderabad, podczas którego podejmowane były różne kwestie, między innymi: relektura Konstytucji, fundusz dla misji, współpraca międzyprowincjalna w dziedzinie formacji oraz inne programy formacyjne Definitorium w Indiach. Współpraca pomiędzy Prowincjami indyjskimi jest normalna i bardzo owocna. P. Johannes udał się także z wizytą pasterską do klasztoru w Thanjavur.

- O. Daniel Chowning zakończył wizytację braterską w Prowincjach Oklahomskiej, Paryskiej i Anglo-Irlandzkiej. Oklahoma jest obecnie małą Prowincją z 18 zakonnikami i 5 wspólnotami: ilość działalności apostolskich jest tematem do rozeznania. Paryż, z 40 zakonnikami w 5 wspólnotach, przeżywa moment stabilności, ze szczególną uwagą skierowaną na liturgię, na wspólną modlitwę i na kierownictwo duchowe. Prowincja Anglo-Irlandzka licząca 45 zakonników (nie licząc Wikariatów Nigerii i Australii), doświadcza spadku powołań tak bardzo charakterystycznego dla świata zachodniego, i musi podejmować niezbędną restrukturyzację swoich obecności i działalności.

- O. Javier Mena odbył wizytację braterską w Komisariacie Peru, w Delegaturze Ekwadoru i w Wikariacie Boliwia-Urugwaj-Paragwaj, zachęcając do projektu relektury Konstytucji oraz do wspólnych projektów międzyprowincjalnych, przede wszystkim do tych, które dotyczą współpracy w początkowych fazach formacji. Rozpoczął wizytację od Komisariatu Peru, złożonego z 28 zakonników i 3 profesorów czasowych, żyjących w 6 wspólnotach. Obecność zakonników młodych, którzy przyjmują na siebie odpowiedzialności jest znakiem mocnej nadziei. Opcja na rzecz duszpasterstwa duchowości może bardziej wzmocnić przyszłą obecność karmelitańską w regionie (jak również ciągłość różnych dzieł społecznych powierzonych wspólnotom). Następnym etapem wizytacji była Delegatura Ekwadoru, gdzie znajduje się 18 zakonników w 4 wspólnotach (plus 3 w strefie misji), którzy postępują w procesie integracji, niezbędnym ze względu na różnice mentalności i pochodzenia (Ekwadorczycy, Kolumbijczycy i Hiszpanie). Powoli działalność duszpasterska dywersyfikuje się w kierunku większego zainwestowania sił w promocję duchowości. Następna wizyta przypadła na Wikariat Boliwii (4 wspólnoty z 10 zakonnikami i 2 biskupami), Urugwaj (3 wspólnoty z 9 zakonnikami) i Paragwaj (2 wspólnoty z 8 zakonnikami). Jest to niedawno utworzony Wikariat, który zależy jeszcze – w niektórych aspektach – od aktualnej Prowincji Iberyjskiej. Działalność skoncentrowała się bardziej na formacji; obecnie byłoby dobrze skupić się bardziej na różnych polach duszpasterskich, zwłaszcza na duszpasterstwie duchowości, jak również na wzmocnieniu procesu interakcji pomiędzy trzema krajami tworzącymi ten Wikariat.

- O. Mariano Agruda zwizytował rodzinę karmelitańską w Indonezji i Wietnamie. Są to narody z bardzo liczną populacją i z niewielką obecnością chrześcijańską, nawet jeśli bardzo zaangażowaną. Karmel Terezjański przeżywa fazę wzrostu, ze znaczną liczbą nowych powołań. W Indonezji jest 9 wspólnot zakonnych, rozmieszczonych na niektórych z niezliczonych wysp tworzących kraj. W Wietnamie O. Mariano był w Cao Thai, w naszej pierwszej wspólnotie kanonicznie erygowanej w tym kraju, i stąd wizytował siedem wspólnot Karmelitanek Bosych, które notują wielki napływ powołań, co stanowi wyzwanie przede wszystkim dla formacji. O. Mariano zawitał też na Filipiny, gdzie odwiedził niektóre wspólnoty Karmelitanek Bosych i spotkał się z Radą prowincjalną Karmelu Świeckiego, który stanowi tam kwitnącą rzeczywistość.

Jednym z tematów, jakie wszyscy Definitory podjeżdżali podczas ich spotkań z zakonnikami wizytowanych Okręgów, był proces relektury Konstytucji, który wszedł już w fazę intensywnej pracy we wspólnotach. W trakcie spotkań można było jeszcze raz utwierdzić się w przekonaniu o ważności tej inicjatywy Kapituły Generalnej, która ma zachęcić do autentycznej rewizji osobistej i wspólnotowej ze strony zakonników, w perspektywie odnowy naszego życia Karmelitów Bosych. Definitorium skomentowało i oceniło zebrane przez siebie reakcje w tej materii i przekazało je do powołanej komisji odpowiedzialnej za proces relektury Konstytucji. Generalnie, nawet jeśli chodzi o pracę wymagającą, która musi przezwyciężyć początkowe opory, w większości miejsc realizowana jest ona z zainteresowaniem i poświęceniem, i już można zauważyć pierwsze owoce osobistej refleksji i wspólnotowego dialogu na temat naszych Konstytucji.

Przebywając w poszczególnych regionach Wizytatorzy zawsze starali się znaleźć czas na spotkanie braterskie ze wspólnotami Karmelitanek Bosych, by pobudzać braterstwo i współpracę pomiędzy braćmi i mniszkami, co było jednym z pragnień świętej Teresy i jednym z celów zarządu generalnego. W tej perspektywie mieści się także zamiar ofiarowania elementów dla formacji stałej, według wskazań zawartych w przesłaniu Karmelitanek Bosych do Kapituły Generalnej w ubiegłym roku oraz według wniosków wynikających z dialogu przeprowadzonego podczas spotkania z 3 lutego br. pomiędzy Karmelitankami Bosymi i O. Generałem. Definitorium wysłuchało informacji Sekretarza ds. mniszek, O. Rafała Wilkowskiego, na temat sugestii zebranych w czasie wspomnianego wyżej spotkania oraz tych docierających również po jego zakończeniu, na bazie propozycji przedstawionych przez O. Generała. W najbliższym czasie zostanie uformowana komisja, która skonkretyzuje właściwe tematy i metodologię w celu przygotowania materiałów formacyjnych, które zostaną dostarczone do wszystkich klasztorów chcących z nich skorzystać, mając zawsze na uwadze różnorodność kultur i sytuacji.

Część naszego Zakonu stanowi także Karmel Świecki (OCDS), rzeczywistość jednocześnie tradycyjna i współczesna, która przeżywa moment wielkiej vitalności i ekspansji w różnych obszarach świata. Definitorium, według wskazówek O. Alzinira Debastiani, Delegata generalnego ds. Świeckiego Zakonu, pochyliło się nad niektórymi tematami, jak rola Rad prowincjalnych, formacja, komunikacja czy spotkania regionalne. W najbliższych dniach O. Generał wystosuje list poświęcony tym sprawom.

Jeśli chodzi o komunikację, postępuje przemodelowanie strony internetowej Kurii Generalnej, oraz są już w pełni działające środki komunikacji bezpośredniej na Facebooku (Ordo Carmelitarum Discalceatorum) i na Twitterze (@ocdcuria), poprzez które można codziennie śledzić życie i działalność Kurii Generalnej oraz Zakonu. Przypominamy, że dobrze jest przysyłać ważne wiadomości z różnych Okręgów do Sekretarza ds. komunikacji (ocdinform@gmail.com).

Definitorium, jak to się odbywa regularnie, przyjęło szczegółową informację ze strony Ekonoma generalnego na tematy ekonomiczne. Przejrzeliśmy bilans – już ostateczny – roku 2015, w którym uwidacznia się dość stabilna sytuacja ekonomii zależnej od Domu Generalnego.

Wysłuchaliśmy także O. Jerome Paluku, Sekretarza ds. współpracy misyjnej, który powrócił ze swoich ostatnich wizyt w Malawi i w Kongo, gdzie uczestniczył w spotkaniach Konferencji Przełożonych regionów zarówno anglofońskich, jak i frankofońskich. Miał tam okazję przedstawić nowe wyzwania stawiane przez aktualną sytuację działalności misyjnej Zakonu i zaproponował sposoby mające na celu zintensyfikowanie i udoskonalenie współpracy Domu Generalnego z poszczególnymi Okręgami dotyczącej projektów misyjnych. Pomagał także niektórym wspólnotom Karmelitanek Bosych w opracowaniu projektów. Sekretarz pomaga w zdobywaniu dogodnych subwencji na projekty misyjne; jednak, aby je zdobyć trzeba, by te projekty były opracowywane i prowadzone w sposób profesjonalny i transparentny, co zakłada również prezentowanie danych dotyczących użycia otrzymanych środków. Sekretarz zbiera też od naszych Okręgów kontrybucje do funduszu na rzecz misji: niektóre Okręgi już dokonały wpłat; mamy nadzieję, że pozostałe uczynią to w najbliższych tygodniach.

Rozmawialiśmy też o Międzynarodowym Centrum Tereziąsko-Sanjuanistycznym (CITEs) w Awili, zwizytowanym bratersko przez Wikariusza generalnego na początku stycznia. CITEs stało się punktem odniesienia w upowszechnianiu naszej duchowości oraz miejscem otwartego i interdyscyplinarnego dialogu w dziedzinie mistyki. Przyczyniły się do tego ostatnio różnorodne inicjatywy i działania podejmowane z okazji 500-lecia narodzin świętej Teresy. Definitorium, w dialogu ze wspólnotą, pragnie wzmocnić funkcjonowanie CITEs jako centrum formowania specjalistów w duchowości tereziąsko-sanjuanistycznej. O. Generał odnowił także nominacje O. Francisco Javier Sancho jako Dyrektora CITEs i O. Romulo Cuartas jako Wicedyrektora i Ekonoma.

Rozmawiając o studiach, pamiętaliśmy również o ważnej roli Terezjanum, jako głównego centrum akademickiego Zakonu i zastanawialiśmy się nad niektórymi aspektami jego aktualnej rzeczywistości oraz inicjatywami. W najbliższych tygodniach Wikariusz generalny przeprowadzi wizytację braterską we wspólnocie stałej.

Zmieniając temat, rozważaliśmy niektóre konkretne przypadki zakonników z różnych Okręgów, którzy potrzebowali rozeznania i decyzji ze strony Definitorium. Prokurator generalny, O. Jean-Joseph Bergara, poinformował o stanie aktualnym niektórych spraw, które prowadzi ze Stolicą Świętą na mocy swojego urzędu.

Zakończyliśmy spotkanie Definitorium u progu Wielkiego Tygodnia, w jubileuszowym roku Miłosierdzia. Przygotowujemy się do radosnego przeżywania doświadczenia miłosiernej miłości Boga, który w Tajemnicy Paschy daje nam nowe życie Zmartwychwstałego. W Misterium Paschalnym widzimy w pełni urzeczywistnioną „nadmierną wielką miłość” (*le trop grand amour*), która tak bardzo poruszała naszą siostrę Elżbietę od Trójcy Świętej: dobrze jest o niej wspomnieć w tym momencie, w którym otrzymaliśmy wiadomość o jej rychłej kanonizacji.

W imieniu Definitorium i całej wspólnoty Domu Generalnego, życzymy całej rodzinie karmelitańskoterezańskiej na całym świecie Błogosławionych Świąt Zmartwychwstania.

P. Saverio Cannistrà, General
P. Agustí Borrell
P. Łukasz Kansy
P. Johannes Gorantla
P. Daniel Chowning
P. Francisco Javier Mena
P. Mariano Agruda III
P. Daniel Ehigie

Z języka włoskiego przełożył: o. Grzegorz A. Malec

Przesłanie Generała do uczestników Światowego Dnia Młodzieży Karmelitańskiej - Czerna, 27 lipca 2016

Najdrożsi młodzi Karmelu terezańskiego,

papież Franciszek zwołał na nowo młodzież całego świata na międzynarodowe spotkanie, które – jak wiecie – tego roku odbędzie się w Krakowie, w Polsce.

KARMEL 2016

Od roku 2011, kiedy ŚDM odbywały się w Madrycie, w kontekście przygotowań do jubileuszu narodzin Świętej Teresy, Karmel Terezański poczuł potrzebę uczestniczenia w tych spotkaniach jako rodzina. Wówczas, w Awili kilkaset młodych z całego świata przygotowywało się na przyjęcie papieża Benedykta XVI, zachęceni i ożywiani przez ducha Świętej Matki Teresy.

Ta szczęśliwa inicjatywa była kontynuowana w 2013 roku w Rio de Janeiro, gdzie, na dzień przed rozpoczęciem ŚDM, młodzi synowie i córki Świętej Teresy, zebrali się znowu, by wspólnie przygotować się do wzięcia udziału w pamiętnych dniach pierwszych ŚDM papieża Franciszka.

Wielu z nas było świadkami tego, jak bardzo ważne jest uczestnictwo w tych nadzwyczajnych spotkaniach nie jako jednostki czy członkowie innych grup, ale jako bracia i siostry dzielący ten sam ideał i inspirowani tym samym charyzmatem. Właśnie dlatego polski Karmel terezański zaprasza nas w tym roku do powtórzenia tego doświadczenia komunii i do spotkania się na dniu młodzieży karmelitańskiej 27 lipca br. Przyjmie nas konwent w Czernej, trzydzieści kilometrów od Krakowa, historyczne miejsce Karmelu terezańskiego w Europie, ufundowane w 1629, które do dzisiaj, bez przerwy, gości życie modlitewne i braterskie naszych zakonników, najpierw jako erem (1633-1785), potem jako dom nowicjacji Prowincji Polskiej, a obecnie Prowincji Krakowskiej.

Przyłączam się do zaproszenia współbraci polskich, byśmy mogli razem przeżyć to mocne doświadczenie przyjaźni między nami i z Jezusem Chrystusem, krocząc śladami świętych Karmelu.

W Czernej czekają na nas dwie figury: matki i brata. Matką jest Maryja, czczona w tym miejscu szczególnie jako Matka Boża Szkaplerzna. Uczmy się od papieża Franciszka przychodzenia do Niej w ważnych

momentach naszego życia, by prosić Ją o towarzyszenie nam, prowadzenie nas i podtrzymywanie w drodze poprzez Jej matczyną miłość i czułość. Pozwólmy, by nas objęła swoimi ramionami i okryła nas na nowo swoją szatą.

Bratem jest święty Rafał Kalinowski, pierwszy karmelita bosy kanonizowany po świętym Janie od Krzyża, dokładnie dwadzieścia pięć lat temu, w 1991 roku, przez świętego Jana Pawła II. Jego ciało spoczywa w kaplicy w Czernej, gdzie w wieku 47 lat został wyświęcony na kapłana i spędził pierwsze lata swojego kapłańskiego posługiwania. Od niego, od jego historii życia i od jego przykładu będziemy się mogli wiele nauczyć. Na teraz ograniczam się do wskazania trzech aspektów tego świętego, które będą dla nas wielką pomocą w osiągnięciu celów naszego spotkania.

Święty Rafał był młodzieńcem wykształconym i niespokojnym, uważnym na rzeczywistość jego czasów i mającym głębokie poczucie sprawiedliwości. W naszym dzisiejszym świecie przygotowanie kulturalne i duchowe, formacja ludzka i chrześcijańska są z dnia na dzień coraz bardziej potrzebne: bez nich nie będziemy mieli niczego szczególnego do zaoferowania społeczeństwu naszych dni.

Święty Rafał przeżywał próby i przeciwności swojego życia jako okazje do wzrostu i otwierania się na nowe perspektywy. Z początku, gdy był żołnierzem, zaangażował się bardzo intensywnie w swój zawód inżyniera i oficera, by osiągnąć cele wolności i sprawiedliwości, za którymi on sam i jego naród tak bardzo tęsknili. Porażka, która zaprowadziła go do więzienia i zsyłki, nie złamała go, ale przeciwnie, otworzyła go na nową drogę, która przywiodła go do Karmelu, gdzie jego jedyną bronią były modlitwa i miłosierdzie.

Święty Rafał odkrył w Dziewicy Maryi wzór swojego karmelitańskiego powołania. Żył opierając

się na Niej i to od Niej uczył się służby bliźniemu, szczególnie służby słuchania, pełnej wyrozumiałości i człowieczeństwa. Spodobało się Panu dokonać wielkich rzeczy przez tego pokornego i ukrytego sługę. Święty Rafał był bohaterem odnowy Karmelu męskiego w Polsce, założycielem konwentów (miedzy innymi konwentu w Wadowicach, rodzinnym mieście świętego Jana Pawła II), wychowawcą młodych, mistrzem nauczania duchowego, strażnikiem dziedzictwa historycznego Zakonu.

Mam nadzieję, że jego przykład będzie bodźcem i inspiracją dla nas wszystkich i że, pod jego przewodnictwem, będziemy mogli odkrywać naszą misję karmelitów bosych w służbie Kościoła i dzisiejszego świata.

Do zobaczenia w Czernej!

o. Saverio Cannistrà
Przełożony Generalny

Tłumaczenie z j. włoskiego: o. Grzegorz A. Malec OCD

O. Zdenko Križić Biskupem Gospić-Senj (Chorwacja)

4.04.2016

Papież Franciszek mianował Biskupem Gospić-Senj (Chorwacja) naszego współbrata O. Zdenko Križić, ocd, pełniącego do tej pory urząd Rektora Wspólnoty stałej Tereżjanum w Rzymie.

O. Zdenko urodził się 2 lutego 1953 w Johovac (Bośnia-Hercegowina), w rodzinie katolickiej o korzeniach chorwackich. W wieku 16 lat wstąpił do nowicjatu karmelitów bosych w Zagrzebiu, gdzie złożył swoje pierwsze śluby zakonne.

Odbył studia filozoficzne we Florencji i teologiczne na Papieskim Wydziale Terezjanum w Rzymie. Profesję uroczystą złożył 16 lipca 1976, a dnia 26 czerwca 1977 został wyświęcony na kapłana w Zagrzebiu. W 1978 zdobył licencjat z teologii duchowości na Terezjanum w Rzymie na podstawie pracy „Osoby biblijne w Dziełach Świętej Teresy z Avila”.

Pełnił różne urzędy w Prowincji Chorwackiej, tak na polu formacji jak i zarządu: był prefektem w małym seminarium, pierwszym radnym Komisariatu, magistrem nowicjatu, dwukrotnie Prowincjałem, wikariuszem prowincjalnym, itd.

W latach 2003 – 2009 pełnił urząd Wikariusza generalnego Zakonu, a od 2012 był Rektorem Wspólnoty stałej Terezjanum.

Diecezja Gospić-Senj, której siedzibą biskupią jest miasto Gospić przynależy do archidiecezji Fiume i liczy około 65000 ochrzczonych. Utworzona została 25 maja 2000 roku bullą Ad Christifidelium przez papieża św. Jana Pawła II. Obejmuje południowy region Karlovaca i północny region Lika i Segna w Chorwacji. Należy do niej także miejscowość Zavalje, w Bośni Hercegowinie.

W diecezji Gospić-Senj istnieje 85 parafii. Pracuje w nich 52 kapłanów (w tym 9 zakonnych) i 13 siostr zakonnych.

Za: carmelitaniscalzi.com

Wadowice: modlitwa o beatyfikację karmelity o. Rudolfa Warzechy

Ponad 300 osób modliło się w niedzielę 6 marca w sanktuarium karmelitańskim na „Górcie” w Wadowicach o beatyfikację o. Rudolfa Warzechy, zakonnika i kapłana, nazywanego „siewcą Bożego Miłosierdzia”. Wierni odmówili także koronkę do Bożego Miłosierdzia przy grobie sługi Bożego na parceli karmelitańskiej wadowickiego cmentarza parafialnego.

27 lutego br. minęła 17. rocznica śmierci o. Warzechy. Z tej okazji odprawiono w wadowickim klasztorze karmelitów Eucharystię. Jej głównym celebrazem i kaznodzieją był o. Jacek Pawlikowski OCD, były przeor wadowicki. Nawiązując do niedzielnej Ewangelii o miłosiernym Ojcu oraz wspominając bullę „Misericordiae vultus”, w której papież Franciszek zachęca spowiedników by przyjmowali penitentów jak Ojciec z ewangelicznej przypowieści, zakonnik podkreślił, że takim właśnie spowiednikiem był o. Rudolf Warzecha.

Mszę św. współkoncelebrowali: o. Benedykt Belgrau OCD, asystent kościelny Stowarzyszenia Przyjaciół o. Rudolfa, o. Szczepan T. Praśkiewicz OCD, postulator w procesie beatyfikacyjnym i ks. Wojciech Warzecha, bratanek sługi Bożego, proboszcz parafii Węgrzce k. Krakowa.

Przed Eucharystią wierni odmówili koronkę do Bożego Miłosierdzia przy grobie sługi Bożego na wadowickim cmentarzu parafialnym. Na spotkaniu nie zabrakło siostr zakonnych, krewnych sługi Bożego oraz osób, które za poznały go za życia. Wszystko zakończyła agapa w refektarzu Karmelitańskiego Domu Rekolekcyjno-Pielgrzymkowego. Uczestnicy dzielili się wspomnieniami i świadectwami o świętości życia tego kandydata na ołtarze.

O. Rudolf Warzecha (1919-1999), rodem z Bachowic k. Wadowic, po ukończeniu niższego seminarium na wadowickiej, karmelitańskiej „Górcie”, został kapłanem karmelitańskim. Dał się poznać jako gorliwy duszpasterz dzieci, młodzieży, a także wychowawca zakonny, opiekun chorych, spowiednik i kierownik duchowy, apostoł szkaplerza karmelitańskiego, krzewiciel kultu św. Józefa i św. Rafała Kalinowskiego. Diecezjalny etap procesu beatyfikacyjnego o. Rudolfa rozpoczął się w 2011 r.

Za: KAI

PROWINCJA - BRACIA

Wizytacja generalska w naszej Prowincji

W niedzielę, 3 kwietnia 2016 roku, O. General Saverio Cannistra wyleciał z Rzymu, by przez Moskwę dotrzeć do naszej placówki w Usolu Syberyjskim, by tam oficjalnie rozpocząć ponad miesięczną wizytację pasterską w Warszawskiej Prowincji Karmelitów Bosych. Kilka dni wcześniej przeprowadził wizytację w rzymskiej wspólnocie San Pancrazio. Poniżej, dla przypomnienia, zamieszczamy program tej wizytacji:

3 kwietnia (niedziela)

Podróż do Usola:

4 kwietnia (poniedziałek)

Przyjazd do Usola, wizyta miejsc związanych z Rafałem Kalinowskim

5 kwietnia (wtorek)

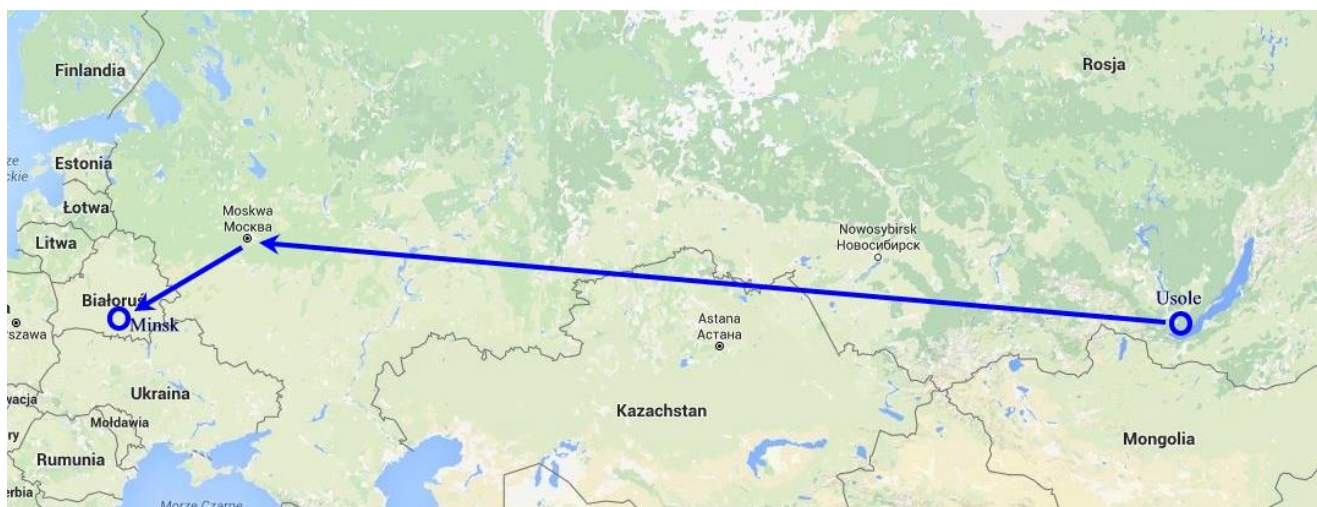
Usole – wizytacja u Braci

6 kwietnia (środa)

Usole – wizyta u Mniszek, spotkanie z biskupem Cyrylem Klimowiczem

7 kwietnia (czwartek)

Podróż do **Mińska**

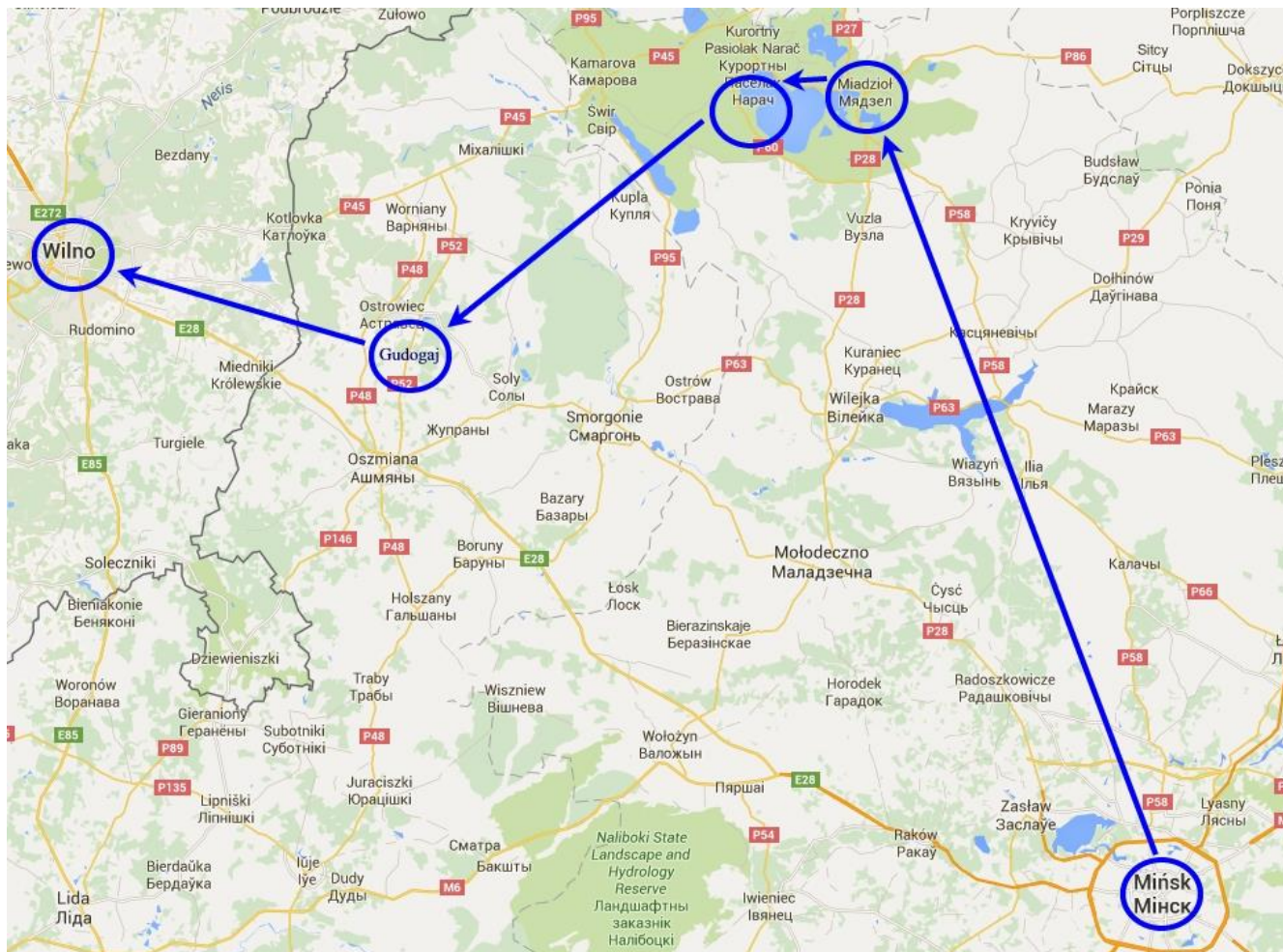
8 kwietnia (piątek)

Mińsk – wizytacja u Braci; spotkanie z arcybiskupem Tadeuszem Kondrusiewiczem

9 kwietnia (sobota)

Mińsk – rano wyjazd do **Miadziołu**

Miadzioł – wizytacja u Braci

10 kwietnia (niedziela)

Miadzioł – rano wyjazd do **Naroczy**

Narocz – wizytacja u Braci

11 kwietnia (poniedziałek)

Narocz – rano wyjazd do **Gudogaju**

Gudogaj – wizytacja u Braci

12 kwietnia (wtorek)

Gudogaj – spotkanie z Radą Delegatury, po obiedzie wyjazd do **Kowna**

Kowno (Pastuva) – wizyta u Mniszek

13 kwietnia (środa)

Dzień wolny

Wilno – Msza w Ostrej Bramie, zwiedzanie miasta

14 kwietnia (czwartek)

Kowno (Pastuva) – Msza, śniadanie, wizyta u Biskupa miejsca, wyjazd do **Elku** – wizyta u Mniszek

15 kwietnia (piątek)

Elk – Msza, śniadanie, wyjazd do **Nowych Osin**

Wieczorem – wyjazd do **Warszawy**

16 kwietnia (sobota) **Warszawa** – wizytacja u Braci

17 kwietnia (niedziela)

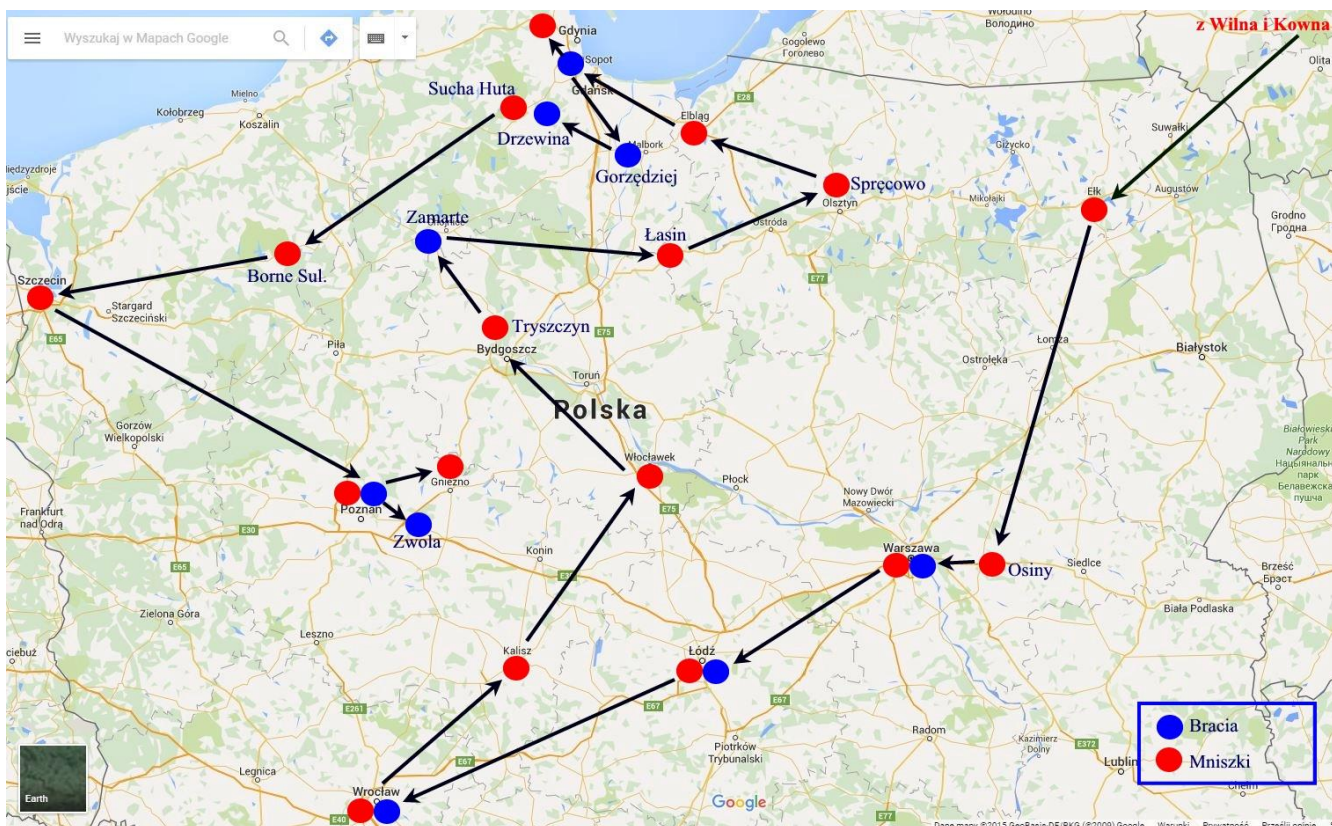
Warszawa – wizytacja u Braci

18 kwietnia (poniedziałek)

Warszawa – rano Msza św., śniadanie i wizyta u Mniszek, wyjazd do **Łodzi**

19 kwietnia (wtorek)

Łódź – wizytacja u Braci

20 kwietnia (środa)

Łódź – wizytacja u Braci

21 kwietnia (czwartek)

Łódź – rano Msza św., śniadanie i wizyta u Mniszek, wyjazd do **Wrocławia**

22 kwietnia (piątek)

Wrocław – wizytacja u Braci

23 kwietnia (sobota)

Wrocław – wizytacja u Braci; po południu: wizyta u Mniszek

24 kwietnia (niedziela)

Dzień wolny

25 kwietnia (poniedziałek)

Wrocław, rano Msza św., śniadanie u Mniszek

Wyjazd do **Kalisza** – wizyta u Mniszek

Pod wieczór: wyjazd do **Włocławka**

26 kwietnia (wtorek)

Włocławek – wizyta u Mniszek

Po obiedzie – wyjazd do **Trzyczyna** – wizyta u Mniszek

27 kwietnia (środa)

Trzyczyna – rano – Msza św., śniadanie, wyjazd do **Zamartego**

Zamarte – obiad, wizytacja u Braci

28 kwietnia (czwartek)

Zamarte – wizytacja u Braci

29 kwietnia (piątek)

Zamarte – Msza św., śniadanie, wyjazd do **Łasina** – wizyta u Mniszek

Pod wieczór wyjazd do **Spręcowa** – nocleg u Mniszek

30 kwietnia (sobota)

Spręcowo – Msza św., śniadanie – wizyta u Mniszek

Przejazd do **Elbląga** – obiad, wizyta u Mniszek, wyjazd do **Sopotu**

1 maja (niedziela)

Dzień wolny: (Gdańsk)

2 maja (poniedziałek)

Sopot – Wizytacja u Braci (po południu spotkanie z Radą Prow. OCDS ?)

3 maja (wtorek)

Sopot – Msza, śniadanie, wizytacja

Gdynia-Orłowo – obiad, wizyta u Mniszek, wyjazd do **Gorzędzieja**

4 maja (środa)

Gorzędziej – Wizytacja u Braci

5 maja (czwartek)

Gorzędziej – obiad, po południu wyjazd do **Drzewiny**

6 maja (piątek)

Drzewina – Wizytacja u Braci

7 maja (sobota)

Sucha Huta – Msza św., śniadanie, wizyta u Mniszek

Obiad w **Drzewinie**, wyjazd do **Bornego Sulinowa** – wizyta u Mniszek

8 maja (niedziela)

Borne Sulinowo – Msza św., śniadanie, wyjazd do **Szczecina** – wizyta u Mniszek

9 maja (poniedziałek)

Szczecin – Msza św., śniadanie, wyjazd do **Poznania**

Obiad w **Poznaniu** – rozpoczęcie wizytacji u Braci

10 maja (wtorek)

Poznań – wizytacja u Braci

11 maja (środa)

Poznań – wizytacja u Braci

12 maja (czwartek)

Gniezno – rano: Msza św., śniadanie, wizyta u Mniszek

Popołudniu: powrót do **Poznania** i c. d. wizytacji u Braci

13 maja (piątek)

Poznań – rano: Msza św., śniadanie i wizyta u Mniszek; popołudniu: zakończenie wizytacji u Braci

14 maja (sobota)

Zwola – wizytacja u Braci

15 maja (niedziela)

Dzień wolny

16 maja (poniedziałek)

Poznań – 8.45 – Zakończenie wizytacji Prowincji (Rada Plenarna)

– 12.30 – Msza św. 25° rocz. święceń kapłańskich Ojców: Łukasza Kansego, Jana Malickiego i Mariana Stankiewicza

– 13.30 – uroczysty obiad

Członkowie Rady Plenarnej uczestniczą obowiązkowo.

Do udziału zaproszeni są wszyscy bracia.

Usole Syberyjskie - Historyczna wizyta 4-7 kwiecień 2016 roku

W dniach 4-7 kwiecień 2016 r. z pasterską wizytą do naszych wspólnot zakonnych przybył Nasz Ojciec General Saverio Cannistrà. W czasie wizyty Ojca Generala posługę tłumacza sprawował jego osobisty sekretarz o. Rafał Wilkowski z prowincji krakowskiej.

W pierwszy raz w historii naszego konwentu wizytację pasterską przeprowadzał osobiście General Naszego Zakonu. Zdarzyło się kilka lat temu, że odwiedził nas ówczesny General o. Alojzy Arostegui Gamboa, jednak była to wizyta braterska.

W pierwszym dniu pobytu Nasz Ojciec General i o. Rafał zapoznali się z naszym miastem, w którym swoje zesłanie odbywał św. Rafał Kalinowski. Po zwiedzaniu miasta z przewodnikiem, którym był o. Mirosław Zięba, ojcowie celebrowali mszę św. w naszym chórze zakonnym. Po mszy św. spotkaliśmy się na wspólnej kolacji, podczas której zapoznaliśmy Naszego Ojca Generala z historią placówki w Usole Syberyjskim. Ojciec General z zainteresowaniem słuchał i zadawał pytania.

Drugi dzień pobytu w naszej wspólnocie poświęcony był na przeprowadzenie wizytacji pasterskiej. Nasz Ojciec General spotkał się z każdym z nas na indywidualnej rozmowie, prowadzonej w serdecznej, szczerzej i braterskiej atmosferze.

Wieczorem wspólnie z naszymi parafianami sprawowaliśmy eucharystię w naszej kaplicy. Nasza parafianka Stanisława przywitała Ojca Generala w pięknie brzmiącym języku hiszpańskim. Nasz Ojciec General w homilii nawiązał do budowy kościoła, którą zaczynamy 11 kwietnia. Mówił, że taką budowę można szybko skończyć, natomiast ta wewnętrzna, w naszej duszy to długi proces, który wymaga od nas stabilności i wytrwałości. Dziękując za świadectwo wiary życzył nam sukcesów na jednej i drugiej budowie. Ojciec General zachęcał nas byśmy nie byli zamknięci, ale otwierali szeroko drzwi dla innych.

Po uroczystej mszy świętej i kolacji, było podsumowanie wizytacji i końcowy protokół. Ojciec General zadał nam kilka pytań, które pozostawił nam jako inspiracja do poszukiwań wyjścia w stronę nawiązywania relacji z coraz szerszym kręgiem ludzi. Jak do nich dotrzeć z Dobrą Nowiną jaką jest Ewangelia. Nawiązał też do „efektu papieża Franciszka” wychodzić na peryferie i jak sam zauważył on również rozpoczął wizytację naszej Warszawskiej Prowincji od jej „peryferii” jaką jest placówka w Usole.

Ostatni dzień wizytacji upłynął nam na wspólnym spotkaniu z naszymi mniszkami na mszy świętej i posiłkach w refektarzu. Siostry bardzo ciepło i z wielką radością przyjęły Naszego Ojca Generala. Po obiedzie Ojciec General, o. Rafał i ich przewodnik syberyjski o. Mirosław udali się nad jezioro Bajkał.

Bracia z Usola

„Wielcy Mistycy” w Sanktuarium św. Józefa w Poznaniu

„Wielcy Mistycy” to spotkania, na których prezentowane są teksty mistyków chrześcijańskich.

Celem prezentacji „jest uobecnienie” postaci mistyka, który mówi o swoich zmaganiach w odczytywaniu woli Bożej, który szuka w życiu wierności swojemu sumieniu, Bogu i człowiekowi, który ukazuje nam perspektywę świata ukrytego w nas i świata przyszłości zakrytego zasłoną doczesności i zarazem mówi o tym, jak najlepiej zaangażować się w życie tu i teraz.

W niedzielę 6 marca 2016 r. w Sanktuarium św. Józefa odbyło się przedstawienie Medytacja Psalmem 136 poprzez słowo, muzykę i taniec, w którym brało udział trzech artystów – Joanna Kiersztejn (słowo), Michał Zator (muzyka) i Monika Gałęska (taniec). Forma ta – łącząca w sobie trzy dziedziny sztuki, nawzajem się oświeclające i sprzężone z sobą – wywodzi się jeszcze z czasów Starożytnej Grecji i w niezwykle sposób wyraziła pełnię, istotę i piękno Psalmu 136.

Było to spotkanie niezwykle z tego również względu, iż w obchodzonym Roku Miłosierdzia psalm ten nabrał niezwykle charakteru i mógł prawdziwie, wyraziście wybrzmieć.

Na przedstawieniu zgromadziło się wielu widzów i – jak można przypuszczać – dla większości z nich była to okazja do głębokiego prawdziwego przeżycia Psalmu 136.

B.H.

Z kroniki klasztoru w Zwoli

- W dniach 28-31. 01. 2016 roku miały miejsce pierwsze zwoleńsko-zaniemyskie rekolekcje (jeszcze w domu p. Elżbiety Nowińskiej). Uczestniczyło w nich dziesięć osób (same panie) z Poznania, Kórnik i Zaniemyśla, spokojnie mieszczące się na trzech kondygnacjach wyżej wymienionego domu. Temat rekolekcji: duchowość chrześcijańska Bliskiego Wschodu na przykładzie św. Charbel'a Makhloufa, libańskiego, maronickiego mnicha z XIX w. Prowadzący, o. Serafin M. OCD. Rekolekcje w niezłym milczeniu, z samoobsługą kuchni.

- 5 lutego 2016 roku do braci Juliusza M. i Serafina M. dołączył br. Roman Jan od Krzyża, którego z częścią swoich rzeczy przywiózł brat Mateusz z klasztoru warszawskiego. Jesteśmy więc już w trójkę, choć ciągle jeszcze nie w klasztorze. Następnego dnia sprawowaliśmy już w trójkę pełny (prawie) cykl liturgii, modlitwy wewnętrznej, posiłków i rekreacji.

- W Wielkim Poście animowaliśmy kilka cykli rekolekcji i dni skupienia: o. Juliusz w parafii w Nowym Sączu, parafii w Żabnie oraz we wspólnocie Sióstr Służebniczek w Poznaniu; o. Roman dzień skupienia w Bąblińcu; o. Serafin rekolekcje w naszym klasztorze w Poznaniu oraz dwa nocne (luty, marzec), adoracyjne czuwania w naszej zwoleńskiej, klasztornej kaplicy.

- W sobotę 19.03. 2016 r. w pomieszczeniach budującego się klasztoru przyjmowaliśmy (życzliwością, modlitwą, sakramentem pojednania, wspólnie celebrowaną Eucharystią oraz zupą pomidorową i herbatą/kawą) uczestników (ok. 130 osób) Ekstremalnej Drogi Krzyżowej, którzy wyruszyli 18 marca po

Mszy św. wieczornej z naszego Sanktuarium św. Józefa w Poznaniu. Pierwsi pielgrzymi przybyli do Zwoli o 4.15, ostatni o 7.15 rano. Eucharystię, której przewodniczył o. Roman, a koncelebrowali o. Serafin (kaznodzieja), o. Juliusz oraz o. Sergiusz (uczestnik EDK), rozpoczęła się o 7.30. Piękne choć trudne doświadczenie: trud nocnego wędrowania oraz trud przygotowań i przyjęcia pielgrzymów w surowych warunkach (bardzo dziękujemy „zwolennikom” i „zwolenniczkom” za pomoc w przyjęciu pielgrzymów). To wszystko zakończone uroczystą Świętojózefową Eucharystią w zrównoważonej wspólnocie Kościoła (mężczyźni i kobiety w podobnej liczbie).

- Na przełomie lutego i marca br. na zlecenie Urzędu Gminy Zaniemyśl została doprowadzona do granicy naszej działki instalacja kanalizacyjna, a następnie, przed Uroczystością św. Józefa, do tej kanalizacji został podłączony nasz budynek klasztorny. Dzięki temu klasztor nadaje się do zamieszkania. Jednak aby mógł być prawnie dopuszczony do użytkowania przez Inspektora Nadzoru Budowlanego, musimy jeszcze wykonać utwardzenie ok. 600 m² powierzchni.

- Ponieważ kaplica w klasztorze nie została jeszcze poświęcona i oddana do użytku publicznego, na Święta Paschalne wyjechaliśmy z posługą do trzech wspólnot naszych Sióstr Karmelitanek Bosych: o. Roman do Kalisza, o. Serafin do Borneo Sulinowa, o. Juliusz do Tromsø.

o. Roman Hernoga

Warszawa - W trosce o chorych

„Kiedy widzę przed sobą wszystkich tych chorych i słabych, myślę, że oni także, jak Teresa z Lisieux, uczestniczą w męce Chrystusa i że dzięki ich wierze i miłości Boga, dzięki ich miłości, ich ofierze duchowej zdobywają dla Kościoła, dla wszystkich ich członków Mistycznego Ciała Chrystusa nowe moce. Niech nigdy nie zapomną tego pięknego zdania św. Teresy: W sercu Kościoła, który jest moją Matką, będę miłością. Proszę Boga, aby dał każdemu spośród tych cierpiących przyjaciół, których w szczególny sposób kocham, umocnienie i nadzieję”.

Powyższymi słowami, wypowiedzianymi przez Jana Pawła II w Lisieux, 2 czerwca 1980 roku, o. Marek zainicjował w trzeci wtorek marca comiesięczne Msze święte w intencji chorych i cierpiących w Kaplicy Karmelitów bosych na Mokotowie. Podczas tych Eucharystii wierni modlić się będą o łaskę uzdrowienia duszy i ciała oraz będą mogli otrzymać sakrament namaszczenia chorych. Każda Msza święta uwieńczona będzie uczczeniem relikwii Świętego Jana Pawła II. W roku 2016 msze święte będą sprawowane w następujące wtorki: 15 marca, 19 kwietnia, 17 maja, 21 czerwca, 19 lipca, 16 sierpnia, 20 września, 18 października, 15 listopada, 20 grudnia.

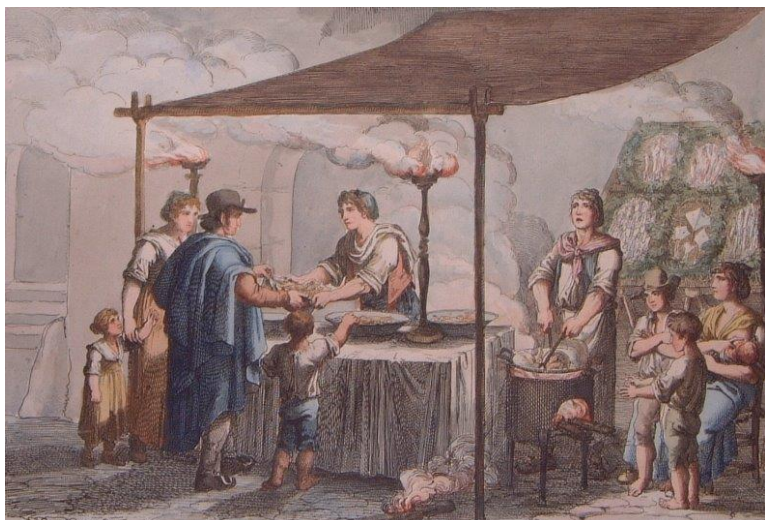
Msza Św. za chorych
o łaskę uzdrowienia duszy i ciała
z możliwością otrzymania sakramentu chorych
i uczczeniem relikwii Świętego Jana Pawła II

**w każdy III wtorek miesiąca
o godzinie 18⁰⁰**

**Kaplica Karmelitów Bosych
pod wezwaniem św. Józefa
ul. Ractawicka 31 w Warszawie**

Świętojózefowa tradycja w San Pancrazio

Z okazji uroczystości Św. N.O. Józefa w San Pancrazio zachowujemy rzymską tradycję "San Giuseppe Frittellaro", tzn. "Św. Józefa od Smażenia". Po uroczystej Mszy świętej o 11. 30 wszyscy parafianie udają się na podwórze naszego Oratorium parafialnego, aby po odmówieniu w dialekcie rzymskim modlitwy do św. Józefa zacząć wielkie smażenie "frittelli".

Tradycja nakazuje aby było to ciasto jak na pizzę, smażone w głębokim oleju, a na koniec obsypane cukrem. W ten sposób celebrujemy przerwę w Wielkim Poście i zegnamy raz na zawsze chłodne zimowe dni.

Co roku, coraz więcej parafian uczestniczy w tym, jakże radosnym momencie, które w tym roku miało szczególny charakter, ponieważ po jego zakończeniu, rozpoczęliśmy od razu przygotowywanie gałązek oliwnych na jutrzejszą Niedzielę Palmową.

o. Ernest Zielonka

Instytut duchowości Carmelitanum w Sopocie

W tym roku sopockie Carmelitanum pierwszy raz ukończy cykl studiów.

Wykłady odbywają się we środy po południu co 2 tygodnie po 4 godziny wykładowe. Biorą w nich udział słuchacze nie tylko z okolic Trójmiasta, ale i z innych miejscowości Polski północnej (Elbląg, Kościerzyna, Nakło n/Notecią, Kętrzyn i wiele innych). Zapisanych jest 59 słuchaczy.

Zasadniczym kierunkiem studium jest duchowość karmelitańska. Główne przedmioty poświęcone są naszym Doktorom: św. Teresie z Avila i św. Janowi od Krzyża (o. Wojciech Ciak OCD), św. Teresie z Lisieux (o. Krzysztof Pawłowski OCD). Historii duchowości uczyli ks. prof. dr hab. Marek Tatar (UKSW) i ks. dr Marcin Puziak (rektor WSD w Bydgoszczy).

Pozostałe przedmioty to duchowość biblijna (o. Robert Marciniak OCD), wstępy filozoficzny, teologiczny i mistyczny do duchowości (o. Bertold Dąbkowski OCD), teologia duchowości i duchowość miłosierdzia (p. prof dr hab. Elżbieta Matulewicz) oraz ćwiczenia o Edycie Stein (p. dr Dorota Dźwig) i św. Mariam od Jezusa Ukrzyżowanego (o. Bertold Dąbkowski OCD).

o. Bertold Dąbkowski

Ś. p. S. Maria Franciszka od Matki Bożej Różańcowej (1937-2016)

Siostra Maria Franciszka od Matki Bożej Różańcowej przyszła na świat 9 maja 1937 roku w Stęgoszy niedaleko Jarocina, w południowej Wielkopolsce, w głęboko religijnej rodzinie jako najmłodsze (dwunaste) dziecko Pawła Sołtysiaka i Agnieszki z domu Bernat. Na chrzcie świętym w parafialnym kościele św. Wojciecha w Wilkowie otrzymała imię Genowefa. Wczesne dzieciństwo siostry przypadło na trudne lata wojenne. Szczęśliwie mogła je przeżyć w rodzinnym domu. W tamtym czasie jednak straciła swego najstarszego brata, który został zamordowany w obozie koncentracyjnym.

S. Franciszka wzrastała otoczona miłością rodziny, w której Boga zawsze stawiano na pierwszym miejscu. Mała Genia już od dziecka miała możliwość zetknięcia się z życiem zakonnym, ponieważ jej najstarsza siostra, jeszcze przed wojną obrała drogę powołania w zgromadzeniu sióstr elżbietanek. Do szkoły średniej Siostra uczęszczała w Poznaniu, mieszkając wraz ze starszą siostrą u sióstr elżbietanek przy poznańskiej Farze. Z tym też środowiskiem związana była młodość Siostry, czas pogłębiania życia duchowego. Po ukończeniu szkoły Siostra krótki czas pracowała, a po śmierci matki w 1957 roku powróciła do rodzinnego domu, gdzie towarzyszyła i pomagała starszemu ojcu.

Do Karmelu poznańskiego Siostra zgłosiła się na początku roku 1959 i w kwietniu tego roku rozpoczęła postulat. Przeoryszą była wówczas Matka M. Jadwiga od Najśw. Oblicza. Siostra habit karmelitański otrzymała z rąk Sługi Bożego O. Anzelma Gądka, w dniu 4 października 1959 roku. Patron dnia, w którym przypadała ta uroczystość, św. Franciszek z Asyżu, miał się stać odtąd patronem całego życia Siostry.

Pierwszą Profesję S. Franciszka złożyła na ręce M. Jadwigi w świąteczne wspomnienie Matki Bożej Różańcowej, w dniu 7 października 1960 r., a Uroczystą Profesję 5 czerwca 1964 – na ręce M. M. Józefy od Wcielenia, gdy urząd Prowincjała pełnił O. Walerian od Św. N.M. Teresy.

S. Franciszka przeżyła w Karmelu ponad pięćdziesiąt lat. Zawsze głęboko żyła wszelkimi wydarzeniami Kościoła Świętego na świecie i w Ojczyźnie, ogarniając je modlitwą. Szukała samotności i ceniła milczenie – pragnęła żyć cała dla Boga. Bardzo kochała Matkę Bożą i gdy nie była zajęta pracą, najczęściej można ją było spotkać z różańcem w ręku.

S. Franciszka nigdy nie odznaczała się krępkim zdrowiem, to jednak nie przeszkadzało jej prowadzić regularnego życia karmelitańskiego. Pod koniec ubiegłego roku dało się zauważyć u Siostry większe osłabienie – zaczęła korzystać ze zwolnień z odmawiania pierwszej i ostatniej godziny brewiarzowej. Nic jednak wtedy nie wskazywało, że stan jej zdrowia może się tak gwałtownie wkrótce załamać. Być może Siostra przeczuwała zbliżającą się chorobę, ponieważ w czwartek 14 stycznia poprosiła o sakrament chorych. W sobotę, dwa dni później zasłabła i już się nie dźwignęła z łóżka.

S. Franciszka od dawna przygotowywała się na spotkanie z Panem i przez cały czas ostatniej choroby była świadoma, że jej ziemski pielgrzymka dobiega kresu. Niezmiennie trwała w tych tygodniach cierpienia na modlitwie, często wpatrując się w oblicze Jezusa z łagiewnickiego wizerunku Bożego Miłosierdzia i wzywając wstawiennictwa Matki Bożej i św. Józefa. Każdego dnia szczególnie oczekiwała czasu Mszy Świętej i spotkania z Chrystusem w Eucharystii, przynoszonej do celi, gdzie leżała.

Znamienny był ostatni dzień życia Siostry - środa, 9 marca – ubogacony jej wyjątkową modlitwą, przeżywaną z całą wspólnotą. S. Franciszka w pełni świadoma, że odchodzi, poprosiła o wspólną modlitwę różańcową i koronkę do Miłosierdzia Bożego. Widząc siebie otoczoną współsiostrami, prosiła o wybaczenie wszystkiego, czym zawiniła przeciw siostrzanej miłości i dziękowała za wszelkie otrzymane dobro. Później jeszcze raz w indywidualnych rozmowach wyrażała wdzięczność, przepraszała i żegnała się, powierzając się naszej modlitwie. Pomimo cierpienia i zwiększających się trudności w oddychaniu, Siostra pozostawała spokojna i po krótkiej agonii odeszła do Pana.

Uroczystości pogrzebowe miały miejsce w sobotę 12 marca. Mszy Świętej i ostatniemu pożegnaniu na naszym cmentarzu w klauzurze przewodniczył Delegat ds. mniszek, O. Piotr Neumann. W uroczystości uczestniczyli również ojcowie z poznańskiego konwentu, kilku innych kapłanów, bracia klerycy i postulanci, siostry zewnętrzne z Kalisza i Kodnia, a także czworo żyjącego rodzeństwa i rodzina S. Franciszki oraz przyjaciele poznańskiego Karmelu.

Bóg odwołał naszą Siostrę Marię Franciszkę od Matki Bożej Różańcowej w środowy wieczór, w wigilię rozpoczynającej się nowenny przed Uroczystością Świętego Józefa, Oblubieńca Najświętszej Dziewicy. Wierzmy, że ten wielki Święty, tak bardzo czczony w Zakonie karmelitańskim, poprowadzi naszą śp. Siostrę na spotkanie z Bożym Synem i Jego Matką w wieczności.

PROWINCJA - OCDS

List O. Generala do Świeckiego Zakonu Karmelitańskiego

Rzym, 27 marca 2016

**Do dróg Sióstr i Braci Zakonu Świeckiego,
Prowincjałów OCD,
Delegatów prowincjalnych
i Asystentów OCDS**

Pokój i radość Chrystusa Zmartwychwstałego niech będzie z Wami wszystkimi!

Zwracam się do Was z braterskim pozdrowieniem, w tym dniu Paschy, w dniu zwycięstwa miłości Boga Ojca, który „w swoim wielkim miłosierdziu, przez powstanie z martwych Jezusa Chrystusa, na nowo zrodził nas do żywej nadziei” (1 P 1, 3).

W maju ubiegłego roku, jak wiecie, odbyła się w Awili nasza Kapituła Generalna, w której OCDS uczestniczył w osobach swoich przedstawicieli oraz poprzez Wasze odpowiedzi na kwestionariusz rozesłany do wszystkich wspólnot przez Sekretariat Generalny ds. OCDS we wrześniu 2014 roku. Chcę przede wszystkim podziękować Wam za wyrazy wdzięczności i zapewnienia o modlitwie, jak również za sugestie skierowane do Kapitułarnych. W tym liście chciałbym pogłębić niektóre kwestie zawarte w Waszych odpowiedziach i przedstawić parę sugestii, wzięwszy pod uwagę, że w czasie Kapituły nie mieliśmy czasu niezbędnego na przedyskutowanie ich i udzielenie na nie odpowiedzi.

1. Na pierwszym miejscu, odnośnie ustanowienia *Rady Międzynarodowej OCDS*. Odpowiedzi były różne: od tych, które objawiały entuzjazm dla tej idei, aż do tych, które się jej sprzeciwiały. Z pewnością nie było jasnego i większościowego przyzwolenia, które sugerowałoby szybkie ustanowienie Rady. Wiele wątpliwości co do pożyteczności czy też celowości tejże Rady, jej funkcjonowania, jak również trudności w komunikacji z powodu języków oraz koszty ekonomiczne, które by za sobą pociągnęła, skłaniają nas do bardziej pogłębionej refleksji.

W tej sytuacji, pomyślmy nad tym jak lepiej wzmocnić rolę Rad Prowincjalnych w poszczególnych Okręgach. Według Konstytucji OCDS (nn. 57-58) i Statutów każdej Prowincji, do nich należy zadanie organizowania kursów formacyjnych, inicjatyw animowania życia oraz promocja apostołatu Wspólnot, w dia-

logu i we współpracy z zakonnikami. W tym duchu zachęcam Was do kontynuowania tej drogi, przekraczając nawet granice poszczególnych okręgów, otwierając się na współpracę międzyprowincjalną, także na poziomie narodowym.

2. Innym tematem, który uważam za fundamentalny jest temat *formacji*. Pragnę przede wszystkim zachęcić naszych zakonników do coraz większego angażowania się w formację naszych świeckich, by wzrastali oni we własnej tożsamości laickiej i by mogli świadczyć o duchowości Zakonu w ich codziennym życiu. Zadanie to, oprócz towarzyszenia jednostkom i Wspólnotom, może być realizowane także przy wykorzystywaniu możliwości, jakie oferują nowe środki komunikacji.

Drugim aspektem formacji, w moim przekonaniu najważniejszym, jest to, co angażuje bezpośrednio każdą Wspólnotę, w szczególności Radę Wspólnoty. „Podstawowym obowiązkiem Rady jest formacja oraz kształtowanie chrześcijańskiej i karmelitańskiej dojrzałości członków Wspólnoty”, przygotowując „osobę do życia charyzmatem i duchowością Karmelu w naśladowaniu Chrystusa, w służbie powołaniu” (K OCDS 46 i 32). Jeśli chodzi o to, programy formacyjne każdej Prowincji winny być stale odnawiane według pedagogii dostosowanej do naszych czasów i do młodych, co ma ułatwiać zrozumienie charyzmatu według dzisiejszej mentalności i ukazywać jasno tożsamość członków Zakonu Świeckiego. Ponadto, promocja powołań, ich rozeznawanie, ich przyjmowanie i towarzyszenie są kwestiami kluczowymi dla przetrwania samej Wspólnoty. Wszystkie te działania będą skuteczne tylko wtedy, gdy będą połączone z dobrym świadectwem życia braterskiego Wspólnot, według stylu terezańskiego. To jest ta żywna gleba, która pozwala żyć i „zarażać” innych tym życiem, które wynika z bycia latoroślami złączonymi z jedynym krzewem winnym jakim jest Chrystus. Tylko tak będzie możliwe przewyciężenie pokus podziału i podejmowanie wielu wyzwań, jakie stawia przed nami świat.

W końcu, trzecia myśl na temat formacji dotyczy wymiaru misyjnego: każde powołanie w Kościele jest wezwane do misji. Dlatego dziś, bardziej niż kiedykolwiek, potrzebujemy solidnej formacji. Świadczenie o wartościach Ewangelii wśród świata pluralistycznego, nieraz wrogiego i wielu miejscach antychrześcijańskiego, wymaga odwagi męczeństwa i mocy pochodzących tylko od Ducha obiecanego przez Jezusa (por. Łk 12, 11-12), jak również wynikających z życia modlitwy i przyjaźni z Nim. To życiowe przyłgnięcie do Chrystusa jest fundamentalne dla niesienia zbawczego przesłania Ewangelii właśnie tam gdzie, jest miejsce Waszego uświęcania, w którym możecie odpowiadać na potrzeby społeczeństwa i Kościoła w każdym kraju, według naszego charyzmatu. Otrzymaliśmy skarb i musimy się nim dzielić, wychodząc na spotkanie osób, by powiedzieć im, że Bóg chce podjąć drogę przyjaźni na modlitwie z każdym ludzkim istnieniem, nieskończenie przez Niego umiłowanym. Wychodząc z tego centralnego rdzenia naszego charyzmatu, wezwani jesteśmy do czynnej współpracy z misją Zakonu.

Z drugiej strony, sam Kościół w swoich dokumentach daje nam aktualne i pewne wskazówki na temat ewangelizacji, zwłaszcza w jednym z ostatnich, czyli w *Evangelii Gaudium*. Ewangelizacja ma swoje korzenie w przyjaźni z Panem Jezusem, w miłosnej Jego kontemplacji poprzez Ewangelię (por. EG 264). Dzięki tej relacji przyjaźni, możemy odkrywać Jego obecność w kontekście naszego codziennego życia, jak również w osobach, z którymi się spotykamy. Wzorem takiej postawy jest Dziewica Maryja, która rozważała w swoim sercu wydarzenia historii.

Jest jasne, że aby być dobrymi uczniami-misjonarzami potrzebujemy dobrej formacji doktrynalnej i karmelitańskiej. W tym względzie dziękuję Prowincjom i Wspólnotom pomagającym innym poprzez przysyłanie książek i materiałów formacyjnych. Z drugiej strony, przypominam o niektórych interesujących inicjatywach podejmowanych przez niektóre Prowincje, angażujące świeckich, zakonników i specjalistów w kursy organizowane okresowo w tym celu. Jak wiecie, Zakon posiada międzynarodowe ośrodki formacji w Rzymie i w Awili i myśli o kontynuowaniu organizowania także w tym sześcioleciu kursów formacji biblijno-karmelitańskiej w Ziemi Świętej w różnych językach. Są to przestrzenie otwarte dla wszystkich i, nawet jeśli są bardziej wymagające z punktu widzenia dysponowania czasem i środkami ekonomicznymi, z pewnością są bardzo ważne.

3. Wyraziliście również pragnienie większej *komunikacji pomiędzy zakonnikami, mniszkami i świeckimi*. W tym względzie jedną z inicjatyw podjętych przez centrum Zakonu są listy Definitorium, które po każdym posiedzeniu Definitorium przesyłane są do Ojców Prowincjałów, aby oni z kolei przekazali je także mniszkom i świeckim. Informujemy, że jest w trakcie przeprojektowania oficjalna strona internetowa Zakonu (<http://www.carmelitasdescalzos.com>). Mamy także profile na Facebooku (Ordo Carmelitarum Discalceatorum) i na Twitterze (@ocdcuria) dla komunikowania codziennych wydarzeń. To są strony oficjalne Domu Generalnego OCD w Rzymie.

Dla szerszej współpracy w dziedzinie informacji prosimy Was o nadsyłanie *Waszych wiadomości o charakterze prowincjalnym* (kongresy, zjazdy, itd.) na adres mailowy Sekretariatu ds. Informacji: ocdinform@gmail.com. Jeśli chodzi o poszczególne Prowincje i Klasztory Mniszek, czyni się to według możliwości i środków do dyspozycji. Jest to służba ważna i owocna, która wymaga zaangażowania i współpracy wszystkich w samej Prowincji.

4. Zanim zakończę, chcę Wam *podziękować* i zwrócić się z *apelem do Kapituł Prowincjalnych braci*, które odbywać się będą w pierwszym semestrze 2017 roku. Chcę Wam *podziękować* za wiele pięknych świadectw apostołatu i solidarności, jakie nam daliście; dziękuję Wam również za wsparcie ekonomiczne, jakie wielu z Was udziela naszym Mniszkom, Braciom i centrum Zakonu.

Apel, jaki kieruję do Rad Prowincjalnych Prowincji OCD, dotyczy zaproszenia przedstawicieli OCDS na Kapitułę Prowincjalną, by można było wraz z nimi ocenić przebytą drogę i zaplanować wspólne inicjatywy duszpasterskie na przyszłość. Z tego dialogu i współpracy narodzą się bez wątpienia dobre owoce. Jednocześnie zwracam się ze słowem podziękowania do Prowincjałów, do Delegatów prowincjalnych ds. OCDS i do Asystentów Wspólnot. Wasze posługiwanie jest ważne, ponieważ pomaga poznać godność świeckich w Zakonie, wezwanych do życia tym samym powołaniem do świętości według charyzmatu Karmelu Terezańskiego w świecie.

Dziewica Karmelu wraz ze św. Józefem Jej Oblubieńcem niech wstawiają się za każdego z Was, za Wasze rodziny i Wspólnoty. Niech Pan Was błogosławi w Waszej misji w tym Świętym Roku Miłosierdzia, abyście byli znakiem obecności Królestwa.

Z braterskim pozdrowieniem

Br. Saverio Cannistrà OCD
Przełożony Generalny

Tłumaczenie z j. włoskiego: o. Grzegorz A. Malec OCD

W SKRÓCIE

- ✚ W związku z powrotem do Prowincji o. Tobiasza Zarzeckiego z Delegatury Generalnej Argentyny o. Prowincjał dekretem z dnia 14 marca, wyznaczył o. Tobiaszowi nową konwentualność w klasztorze w Warszawie. O. Tobiasz będzie miał konwentualność w tym klasztorze od dnia 19 kwietnia 2016 roku.
- ✚ Klasztor sopocki dokonał zmian w swoim systemie telekomunikacyjnym. Przeszliśmy na nowoczesną zintegrowaną centralę Fritz!Box. Zrezygnowaliśmy z dotychczasowego łącza ISDN a przeszliśmy w łącze VoIP (czyli telefonię przez internet). Jako dostawcę wybraliśmy fcn.pl. Spodziewamy się dużej redukcji kosztów. W związku ze zmianami poniżej lista naszych aktualnych numerów: 585511881 - ogólny, do wszystkich; 58551906 - faks klasztorny; 58551907 – Carmelitani i o. Bertold; 58557449 - o. Tadeusz; 58557450 - br. Michał. Numery naszych komórek i adresy e-mail nie zmieniły się.
- ✚ Od miesiąca z naszym klasztorem w Drzewinie można się kontaktować używając adresu mailowego: karmeldrzewina@gmail.com.

Przepis Ojca Ernesta na kwiecień (z tego co zostało w piwnicy)

Mam nadzieję, że macie w waszych domach ostatnie dynie.

Zupa z dyni z fasolą

1 kg dyni
4 łyżki oliwy z oliwek
1 cebula, obrana i posiekana
2 ząbki czosnku drobniutko posiekane lub przeciśnięte przez praskę
1 łyżeczka mielonej papryki
1 łyżeczka mielonego imbiru
1 łyżeczka mielonego kuminu
1 łyżeczka mielonej kurkumy
sól, pieprz do smaku
ok. 1 litra bulionu warzywnego (marchewka, pietruszka, seler, ziemniak, cebula, czosnek, liść laurowy, ziele angielskie, sól, ziarenka pieprzu)
400 g białej fasoli z puszki (1 puszka)
garść natki pietruszki - posiekanej

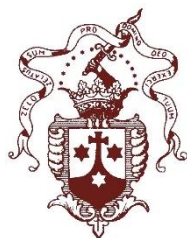
Według oryginalnego przepisu dynie należy obrać i pokroić. Ale my nie mamy na to czasu. Przed pójściem na Jutrznie dynie zostawiasz w piekarniku nagrzanym do 200 °C. Później spokojnie możesz iść na Msze konwentualna (recytowana). Po Mszy dynia będzie gotowa. Teraz należy wybrać miąższ, a skorek wrzucić do śmieci. W większym rondlu rozgrzać oliwę. Zeszkląć lekko na niej posiekaną cebulę. Wrzucić przyprawy: paprykę, imbir, kumin i kurkumę. Smażyć ok. 3 min. Dodać czosnek i dynię. Doprawić odrobiną soli i pieprzu. Chwilkę smażyć. Wlać do rondla gorący bulion (nigdy nie

róbć bulionu z kostek rosółowych, ziarenek z maku, wegety - z czyścica nie wyjdziecie do końca trwania tego świata). Gotować ok. 15 min. aż wszystko całkowicie zmięknie. Zdjąć z ognia i odstawić na kilka minut by zupa nieco ostygła. Zupę zmiksować na kremowe puree. Postawić ponownie na ogień i zagotować. Wrzucić przepłukaną i odsączoną fasolę. Podgrzewać 2-3 min. aż fasola będzie gorąca. W razie potrzeby doprawić do smaku solą lub pieprzem.

A na koniec, coś na temat bulionu. Wszystkie warzywa i przyprawy gotujemy (najlepiej dzień wcześniej, podczas Nieszporów i Rozmyślenia - im dłużej, tym lepiej, czyli ok. 1/5 godziny). Po ugotowaniu i przecedzeniu, przyprawy usuwamy, a z warzyw robimy sałatkę na wieczór. Sos do sałatki przygotowujemy z ugotowanej cebuli i czosnku (miksujemy), dodajemy oliwę, sok z cytryny, pietruszkę, sól i pieprz do smaku.

Redakcja przypomina:

- nadsyłanie materiałów z informacjami i wiadomościami do kolejnego numeru „Karmel-Info” odbywa się **do 01 maja** 2016 roku.
- Materiały do „Karmel-Info” oraz wszelkie uwagi i sugestie należy przesyłać na adres mailowy: kuria@karmelicibosi.pl
- Redakcja zastrzega sobie prawo ingerencji w nadesłane teksty, jeśli zajdzie taka konieczność.
- Jeśli ktoś chciałby otrzymać numer „Karmel-Info” 68 w pliku Worda w celu drukowania poszczególnych wiadomości bez grafiki i zdjęć, proszony jest o zgłoszenie takiego zapotrzebowania na podany powyżej adres mailowy.

Redakcja:

o. Grzegorz Andrzej Malec
Kuria Prowincjalna Warszawskiej Prowincji
Karmelitów Bosych

ul. Raclawicka 31
02-601 Warszawa
Tel.: 22 646 47 38; Tel. kom.: 601 4222 12
mail: kuria@karmelicibosi.pl; gregimalec@gmail.com